

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 19.

ΤΟΜΟΣ Β'.

28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1893.

ΤΟ ΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΤΩΝ ΑΡΑΒΙΝΔΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΑΓΙΑΣΜΑΤΑ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ*.

Πρὸς ἡμετέραν ἐκδοτικὴν ἐκδόσιν
ἐκδόθη καὶ τὸν ἐκδοτικόν
(Ὁμολογ. Κ. Π. 151. Ἰδρυ. 12).

ΜΕΡΟΣ Α'.

Ἐν Χάσκη, κατὰ τὸ Ἀϊναλὴ Καδίκ, καθύπερθε τοῦ ναυστάθμου, ὑπάρχει ἁγίασμα τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, ἐκτιμώμενον ἐντὸς τῆς γῆς, εἰς ὃ κατέρχεται τις διὰ βαθμίδων. Τὸ ὕδωρ ἐν αὐτῷ ἀντλεῖται ἐκ φρέατος μαρμαρίνου ἔχοντος ἐπιστομίδα, ὑπὸ ὀβλὸν ἀρκετὰ εὐρύν, μετ' ἐδάφους ἐστρωμένου διὰ μαρμάρων, ὅτινα ἐτέθησαν βραδύτερον. Παραπλεύρως τῷ πυθέντι ὁδῷ ὑπάρχει καὶ ἕτερος ὁδὸς προσέχων αὐτοῦ καὶ ἐπὶ ἐδάφους ὑψηλοτέρου, εἰς τὸ βάθος, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς, ἔχων ὑπόγειον διόδον, ὃς διίκανεῖται μακρὰν ὑπὸ τὴν γῆν. Ὁ διόδος οὗτος τὰ νῦν εἶνε πεφραγμένος ὑπὸ χωμάτων καταρρευσάντων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν, ὥστε δύσκολον καθίσταται νὰ εἰσέλθῃ τις ἐκεῖ ἐὰν μὴ καὶ ἐπικίνδυνον.

Τὸ ἐν λόγῳ ἁγίασμα εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ προανελίου οἰκίας ἀνεγερθεῖσης πρὸ 50 ἐτῶν, ἀνασκευασθὲν τότε ὡς εἶδει, τοῦ ἐδάφους αὐτοῦ καλυφθέντος διὰ μαρμαρίνων, ὡς εἶθιμην εἰπόντες, πλακῶν. Ἡ πηγὴ, ἐξ ἧς τὸ ὕδωρ ἀναδύει, ἀποτελεῖτο πρὸ τῆς ἀνεγέρσεως τῆς εἰρημένης οἰκίας ἐκ κυκλωτεροῦς ἀνοικτῆς δεξαμενῆς, ἣτις περιοριθεῖσα ἀνωθεν ἔλαβε

μορφὴν φρέατος, ἡ πηγὴ δὲ αὕτη εἶνε, συνήμωτα εἰπεῖν, ἀείρωντος, καθότι τὸ ὕδωρ οὐδέποτε ἐξαντλεῖται. Πρὸ τινος χρόνου, κήπων τινον τῶν περὶ οἰκίαν ἀνασκαφέντων, πλεῖστα εὐρέθουν ἀντικείμενα μαρτυροῦντα τὴν ὑπαρξίν ἄλλοτε ἀρχαίου τινος ἱδρύματος, οὗ τὸ ὄνομα ἁγίασμα θὰ ἀποτελεῖ βεβαίως μέρους. Τὰ ἀντικείμενα ταῦτα συνίσταντο ἐκ διαφόρων μικρῶν ἀγγείων, ὡς λήκων, θυριατρῶν καὶ λουπῶν· εἰς παρακείμενον μάλιστα κήπον πρὸ δύο ἀρχῶν ἐτῶν ἀνευρέθησαν, ὑπὸ στρώμα γῆς ἐξ ἧς ἐπὶ πύκτων, περὶ τοὺς ὀκτὼ ἢ ἑννέα τάφοι, εἰς πύθος πλῆθος ἀνθρώπων, τείχη ἀρχαῖα ἔχοντα διέσθοντες πρὸς ἀνατολὰς. Λίθιναι στήλαι φέρουσαι γράμματα καὶ τρία τεμάχια πλάκας, ἐξ ὧν τὸ ἐν, ὅπου καὶ εἶχεν ἐπιγραφὴν πλήρη, δυστυχῶς ἀπώλετο πρὶν ἢ ἀναγνώσθῃ, τὸ ἕτερον φέρει γράμματα ἐλληνικὰ καὶ φαίνεται ὅτι ἀποσπασθὲν ἐξ ἄλλης πλάκας, τὸ δὲ τρίτον εἶνε τόσον τετριμμένον ὥστε ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ δὲν καταρθεῖν εἰσέτι.

Ἐκ τῶν εὐρεθεισῶν στηλῶν, ἐπὶ τῆς μᾶς βλέπομεν τὰ γράμματα ΕΡ ΜΘ· ἐτέρων κατόπιν γραμμάτων, τὰ ὅποια δὲν ἀναγνώσθουν, διότι ἡ στήλη εἶνε κακοσμένη ἐντὸς τῆς γῆς ἀκριβῶς μέχρι αὐτῶν, καὶ τούτων καλυπτομένων ὑπὸ τοῦ χώματος, βραδύτερον ὅμως λυφθόσεται ἥσυχως καὶ τῆς ἐκχωματώσεως καὶ ἀναγνώσεως αὐτῶν. Ἐν Χάσκη, ὡς ἐκ τῶν Βυζαντινῶν χρονολογῶν μαθησάμεν, ἔκαιντο πλεῖστα μοναστήρια, ὃ δὲ Κωνσταντῖος, ἐκ τῶν νεωτέρων χρονολογῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, λέγει ὅτι τὸ Χάσκη εἶνε ἡ πάλαι κοινὸς πόλις Περαιᾶ, ποτὲ δὲ τοῦ Ἀραβίνδου, τῶν Κεραμαρῶν καὶ Πικριδίων, προστίθουσι δὲ ὅτι ὁ τόπος οὗτος παρωνομασθὲν τοῦ Ἀραβίνδου ἀπὸ τινος μαγίστρου φέροντος τὸ ὄνομα τοῦτο, ὃς καὶ ἴδιον αὐτοῦ εἶχεν οἶκον καὶ λουτρά κτισθέντα ὑπ' αὐτοῦ.

*) Ἀναγνώσθη ἐν τῇ ΣΚΔ· συνεδρῶν τῆς Ἐταιρείας τῶν Μεσαιωνικῶν Ἐρευνῶν· ἐν τῇ Ἐταιρείᾳ ταύτῃ ἐξακολουθοῦσιν αἱ ζητήσεις περὶ τῶν ἀγιοματίων, ζητήσεις, αἵτινες καθ' ὃν γίνονται ἐπιστημονικὸν τρόπον αἵσιον προσωφίζονται τὸ ἀποτέλεσμα καὶ τῇ ἱστορίᾳ καὶ τῇ βυζαντινῇ τοπογραφίᾳ λυσιτελεῖ. Τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἐπικειμένης πραγματείας ἐπιφυλασσόμενα νὰ δημοσιεῖσιν ἀπολύτως. Σ. Σ. Ν. Ε.

1) Κωνσταντῖος «Κωνσταντινίς» ἐκδ. Β', ἐν Κωνσταντινουπόλει 1844, σελ. 162.

«Ἡ κοινὸς πόλις Περαιᾶ, ποτὲ τοῦ Ἀραβίνδου, τῶν Κε-

«Ὁθεν ἐνταῦθα, εἰς τὰ Ἀραβίνδου, οἱ ἀρχαιότεροι χρονολόγοι, ὡς ὁ Θεοφάνης, ὁ Κεδρηνός, ὁ Ζωναρῆς καὶ ὁ Ἀνώνυμος παρὰ Βανδουρίω θέτουσι τὸν ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου κτισθέντα ὡς λέγουσιν ὑπὸ Πέτρου τοῦ Μαγίστρου καὶ Κουροπαλάτου ἀδελφοῦ τοῦ Μαυρικίου» κατὰ δὲ Γρηγόριον τὸν διακόνον, ἐν τῷ βίῳ βασιλείου τοῦ νέου, τὰ Ἀρεθίνδου εἰκνίοντο πλῆθος τοῦ εὐκτηρίου τῆς Ἀγίας μεγαλομάρτυρος Παρασκευῆς, ναὸς δὲ ἐπώνυμος τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς ὑπάρχει ἐν Χάσκοις. Δὲν λέγομεν ὅτι ὁ ναὸς οὗτος εἶνε αὐτὸς ὁ ἀναφερόμενος ὑπὸ Γρηγορίου τοῦ διακόνου, καθότι τὸ νῦν κτίριον χρονολογεῖται ἀπὸ διακοσίων χρόνων καὶ ἐντεῦθεν, πλὴν κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ νῦν ναὸς ἐκτίσθη ἐπὶ παλαιῶν ἐρείπων, πιθανὸν δὲ ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου ὁμονύμου ναοῦ, διότι ὑπὸ τὸν σημερινὸν ὑπάρχουσιν ὑπόγεια, ἀλλὰ καὶ ὁ Κωνσταντῖνος λέγει ὅτι τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς εὐκτήριος οἶκος, ὃς καὶ μετὰ τὴν ἄλωσην καταλείβεται εἰς ἡμᾶς, μετεποιήθη κατόπιν εἰς τὴν φερώνυμον ἐκκλησίαν, προστίθει δὲ ὅτι ὁ ναὸς ἐν τῷ νάρθηκι τῆς ἐκκλησίας ταύτης ἐδόξοντο «τρίκοντα ἐπὶ πρὸ αὐτοῦ ἀγαλμάτια ἐκ μαρμαρίου πεποιημένα ἴσως εἰς τὸν ἐκεῖ πλῆθος εὐρισκομένων ποτὲ λουτρῶν». Βεβαίως τὰ λουτρά ταῦτα θά ἦσαν τοῦ Ἀρεθίνδου, ἐπειδὴ Ἀλέων ὁ Γραμματικὸς, ὅστις ἱμαίει περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΑ' αἰῶνος ἀναφέρει ὅτι ἐνταῦθα, εἰς τὰ Ἀρεθίνδου, ὑπῆρχε λουτρά καὶ φάινεται ὅτι τοῦτο ἦν γνωστὸν καὶ συζητούμενον, ὡς ὁ ἴδιος μαρτυρεῖ λέγων: «Ὁ δὲ Θεοκτίστης ἀπελθὼν ἐν τῷ λουτρῷ τοῦ Ἀρεθίνδου, ὡς ἴσως ἦν αὐτῷ, εἶτα ἐλθὼν εἰς τὰ Ἀδουκρεῖα, εἰσῆλθον εἰς τὸ Λαυσιακόν». Ἀλλ' ἐνταῦθα ὡς ἀνωτέρω εἰδομεν εἶχεν ἀνεγερθῆναι καὶ ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου· ἀρὰ γε τὸ εἶναι λουτρά ἢ ἀπὸ τοῦ βαλανερίου, ἢ τοῦτο ἦν εἶδος ἱαματιῶν λουτρῶν περιβαλλομένων ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ τῶν σιγῶν, χρησιμεύοντος ἐν τῷ ναῷ ἀντὶ ἰσως βαπτιστηρίου κατ' ἐπιμέλειαν τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ, ἵτις ἦν δεξαμενὴ πρὸς νότον τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ἡς τὰ ὕδατα καὶ νῦν εἰσὶν ἀντικεινόμενα μετὰ τῆς πηγῆς τῆς Παρθένου! δι' ἀδραργείων· ὡς γνωστὸν

μαρμαρίων καὶ Πικριδίων, καλουμένη τὴ νῦν Χάσκοις, ὅπου ἔστιν ἡ τοῦ Λαυρεντίου μνή κατάναντι τῶν Βλαγγερῶν· παραινέσθη δὲ ὁ τόπος αὐτὸς· τῷ Ἀρεθίνδου ἀπὸ τινος μαγίστρου, καλουμένου μετὰ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ οἶκον ἔχοντα ἰδίῳ αὐτοῦ, καὶ λουτρὰ ὑπ' αὐτοῦ κτισθέντα, καὶ ὁ τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς εὐκτήριος οἶκος.

1) Θεοφάνης, ἐκδ. Βόννης, τομ. Α', σελ. 427.

2) Τῷ δ' αὐτῷ εἶσι Πέτρος ὁ ἀδελφὸς Μαυρικίου ἔκτισε τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀγίας Θεοτόκου τῶν Ἀρεθίνδου, κορυμφοῦς αὐτὴν ἐκ διαφόρων μαρμαρίων.

Κεδρηνός, ἐκδ. Βόννης, τομ. Α', σελ. 699.

3) Πέτρος ὁ ἀδελφὸς Μαυρικίου ἔκτισε τὸν ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τοῦ Ἀρεθίνδου.

Ζωναρῆς, ἐκδ. Λειψίας, τομ. Γ', σελ. 296.

4) καὶ Πέτρος ὁ τοῦ Μαυρικίου ἀδελφὸς, τὸν ναὸν, ὃς τῶν Ἀρεθίνδου καλεῖται, τῇ Θεοτόκῳ ἀνέγειρεν.

5) «Ἦν δὲ οὗτος ἱερὸς τοῦ εὐκτηρίου τῆς Ἀγίας μεγαλομάρτυρος Παρασκευῆς, τοῦ πλῆθος Ἀρεθίνδου ἐνδοξομένης».

6) ἐκδ. Παριίων, σελ. 461.

7) Ἡ πηγὴ αὕτη εἶνε ἡ παρὰ Νεσελί ἀναφερόμενη πηγὴ τοῦ δ' αἰῶνος (Giovanni Tomassi, l'u viaggio da

ἡ κολυμβήθρα αὕτη ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερὰ, εἰς ταύτην μάλιστα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπεμψε τὸν τυφλὸν πρὸς ἡμῶν εἰπὼν αὐτῷ «Ὑπάγε νύχαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ» ὁ δὲ «ἀπῆλθε καὶ ἐνίχαστο καὶ ἤλθε βλέπων».

ἴσως, κατὰ συνέπειαν, ὀφείλομεν νὰ θεωρήσωμεν τὸ προσφθὲν ἁγίασμα ὡς τὸ λουτρά τοῦ Ἀρεθίνδου καὶ περὶ αὐτοῦ, ἐν τοῖς συνδεῖσιν ἐρείπιοις, νὰ ζητήσωμεν τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου, ὅπερ πιθανῶς ἐξακριβωθείσεται κατόπιν ἐρεῦνης ἐνδελεχοῦς καὶ τῆς ἀναγνώσεως τῆς κατορωρυγμένης στήλης. Πλὴν τὸ ζήτημα περὶ τοῦ καθορισμοῦ τῆς χρήσεως τῶν λουτρῶν πολλὰς παρουσιάζει τὰς δυσκολίας, διότι περὶ τοῦτου οὐδαμοῦ οἱ Βυζαντινοὶ χρονολόγοι ἀποφαίνονται διαρρηθῆναι καὶ ὁριστικῶς, ἢ δὲ παρ' ἡμῶν λέξις ἁγίασμα ἄγνωστος ὁρῶν τυγχάνει παρ' αὐτοῖς· οὐκ ἔπαιον, τοῦ λόγου γιννομένου περὶ ἁγιασμάτων, ἁγίων οὕτως εἰπεῖν πηγῶν, ἢ καὶ περὶ λουτρῶν μᾶλλον τῶν ὑδάτων, καλὸν ἐπὶ τῇ πρὸς περιδοτέραν σαφηνίαν τοῦ θέματος, νὰ προστρέξωμεν εἰς χρόνους ἀρχαιοτέρους τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς, νὰ ἐπισκοπήσωμεν δι' ὀλίγων τὰς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου δεξαμενὰς τῶν διαφόρων λαῶν καὶ κατέλθωμεν, βασιμῶς, μέχρι τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ οὐ μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἡ τοιαύτη λατρεία, ἀγαπαιτοῦ, εἶνε ἀρχαιοτάτη, ἀνρχομένη μέχρι τῶν μυθικῶν χρόνων τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Παρὰ τοῖς πλείστοις λαοῖς τῆς ἀρχαιότητος, τὰ ὕδατα τῆς ἀπαισιμαίας καὶ τῆς ἐπὶ γῆς ἀναπαρίστατο ὑπὸ ἰδίων θεοτήτων, ὁλόκληρον δὲ σόστημα θεολογίας ἀναπτύχθη ἐκ τῆς παρουσίας ταύτης.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἐκράδονον ὅτι ὁ Νεῖλος ἦν αὐτὸς ὁ θεὸς Ὁσίρις, ὅς ἐστι τοῦ ἀγροῦ, ἐθεωρεῖτο δὲ ὡς ἱερὸς καὶ ἔφερε τὸν τίτλον, ὡς λέγει ὁ Champollion, ἀγιοτάτου, πατρὸς καὶ διαταγῆ τοῦ τῆς γῆς, τοιαύτη δὲ ἦν ἡ λατρεία, τὴν ὁποίαν ἀπέδιδον εἰς τὸν πατέρα τοῦτον, ὥστε ἐθεωροῦν αὐτὸν ὡς ἀισθητὴν εἰκόνα τῆς ὑπερτέρας αὐτῶν θεότητος, τοῦ Ἀμμωνος. ἐφ' ᾧ καὶ οἱ Ἕλληνες ἀπεκάλεσαν αὐτὸν Αἰγύπτιον Δία.

Rieli a Constantinopoli alla Siria. all'Egitto, Rieli 1857 σελ. 192). «Qui è la Fontana della Madonna: pare quella stessa, cui Noemi chiamava *Fonte del Dragone*, κατὰ δὲ τοὺς ἐβραίων αὐτὴ πηγὴ τῶν συκῶν» (Νεσελί, κεφ. Β'. 13, καὶ ἐξῆλθεν ἐν πόλιν Γολγολᾶ, καὶ πρὸς τὸν πηγὴ τῶν συκῶν) παραινέσθη δὲ βραδύτερον τῆς Παρθένου, ὡς κατὰ τὴν παράδοσιν ἡ Θεομήτωρ μετέβαινε, μὴνυστα παρὰ τῇ Ἐλισαβέτ, εἰς τὴν πηγὴν ταύτην πρὸς ὄρεσιν. (Giovanni Tomassi «presso questa santa luogo troviamo una Fontana, che leglie nome dalla Madonna, per ch'è tradizione, che la Vergine, durante i tre mesi della sua dimora in casa di St. Elisabetta, vi si recasse spesso ad attingervi acqua»).

1) Ἰωαν. 6', 7 - 11.

2) M. Champollion - Figeac: *Égypte Ancienne*, Paris, 1839, σελ. 7. «Ce fleuve bien faisant fut non seulement surnommé le tres-saint, le père, et le conservateur du pays, mais il fut encore regardé comme un dieu, et eut en cette qualité un culte et des prêtres. Les Égyptiens allaient jusqu'à considérer leur fleuve sacré comme une image sensible d'Am-

Κατὰ τὸν Ἀγγλον H. D. Rawnsley, ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ ἐπιγραφόμενον «Σημειώσεις περὶ τοῦ Νεῖλου», πρὸ ἀννημονεύτων χρόνων εἶχον μάλιστα συστηθῆ ἔσται εἰς τιμὴν τοῦ ποταμοῦ τούτου, αἰτίνας βαθυμυθὸν παραμεληθεῖσαι ἀνεκδοκῆσαν μετὰ μεγαλειότητος λαμπρότητος ὑπὸ Ραμδὲς τοῦ Β', κατὰ τὸν ΙΔ' πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα, ἔορταζόμεναι κατὰ τὴν 15ην τοῦ μηνὸς Ἰπταῖ (19 Μαΐου καθ' ἡμᾶς), καὶ τὴν 15ην τοῦ μηνὸς Ἰού (Ἰουλίου 23 καθ' ἡμᾶς).

Περὶ τῶν ἑορτῶν τούτων ὁ Ἠλιδόωρος ὁμιλεῖ ἀρκατὰ διὰ μακρῶν ἀποκαλῶν αὐτὰς Νεῖλα καὶ περιγραφῶν τὰς κατὰ τὰς ἑορτάς ταύτας γιννομένης πανηγύρεως ἀνά τὴν Αἴγυπτον. Ὁ Λιδάριος, ὅστις ἔζη ἀπὸ τοῦ 314 μέχρι τοῦ 400 μ. Χρ. ἀναφέρει περὶ τῶν ἑορτῶν τούτων ὡς γιννομένων καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ, καὶ ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι εἰσίων τὸν θεὸν τῶν ποταμῶν διὰ διαφόρων ὁρισμῶν ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ· ἐκ δὲ τῶν ἱστοριογράφων τῶν μετέπειτα χρόνων ὁ Μουρτάδης, ὡς βεβαίως ὁ Γιββων, λέγει ὅτι δὲ ὁ Ἀμμὸς ἐκυρίευσε τὴν Αἴγυπτον αἰ ἐπὶ ταῖς αὐταῖς ἐξήκολούθουν, καὶ ὅτι μάλιστα κατὰ ταύτας οἱ ἐγχώριοι ἔθνον παρθένον εἰς τιμὴν τοῦ ποταμοῦ, ὅπερ οἱ Ἀραβες ἡμιόδεσαν. Καὶ σήμερον εἰσὶν ὅταν τὰ ὕδατα τοῦ Νεῖλου φθάσῃ εἰς τὸ ὁρισμένον σημεῖον, τὸ ὑπὸ τοῦ νυλιόμετρον δευκνόμενον, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀφῆσθαι ἐκείθεν εἰς τὰς διαφόρους διώρυγας πρὸς ἀρδευσιν τῶν πεδιάδων, ὁ Ἀντιβασιλεὺς μετὰ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ καὶ πλείους ἀπείρου λαοῦ συνοδευόμενος ὑπὸ μουσικῶν ὁργάνων

mon, leur divinité suprême; . . . aussi les Grecs avaient appelé le Nil, le *Jupiter égyptien*» καὶ ἀλλὰ γὰρ πλείστα ἔτερα ἐν ἐκτάσει.

1) Hardwicke D. Rawnsley, M. A. σελ. 223. Notes for the hymns of ancient Egypt, Leipzig, 1892.

2) Ἠλιδόωρος, ἐκδ. στερ. Λειψ. σελ. 254, ἰδοὺ τί γράφει: «καὶ γὰρ πῶς συνέπεσε καὶ τὰ Νεῖλα τότε, τὴν μεγίστην παρ' Αἰγυπτίους ἑορτήν, ἐνεστηχέναι, κατὰ τροπὰς τὰς θερινὰς μάλιστα καὶ ὅτε ἀρχὴν τῆς ἀφῆσεως ὁ ποταμὸς ἐμπαίνει τελευτήσαν, ὅπερ πᾶσαι δὲ τὰς ἄλλα, πρὸς Αἴγυπτον ὑποβαλλόμεναι».

3) Αἰθῆριος, ἐκδ. Ροισκο, τομ. Β', σελ. 181 ἐνθα λέγει: «Ὁ τῶν τῆς Ρώμης μόνον ἐκπλῆξθη τὸ θεῖον, ἀλλὰ καὶ τῇ τοῦ Σαραπίδος, τῇ πολλῇ τε καὶ μεγάλῃ καὶ πλῆθος κεκτημένην νεῶν, δι' ὃν κοινὴν ἀπάντων ἀνθρώπων ποιῆ τὴν τῆς Αἴγυπτου φορὰν. Αὕτη δὲ ἔργον τοῦ Νεῖλου, τὴν Νεῖλον δὲ ἐστὶν ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰς ἀρούρας πεῖθουσα, ὅν οὐ ποιοῦμεν, ὅτε τε γρή, καὶ παρ' ὃν, οὐδ' ἂν αὐτὸς ἐθαλῆσαι, ὃ μοι δοκοῦσιν εἰδότες οἱ καὶ ταῦτα ἂν ἰδῶς ἀνελόντες οὐκ ἀναεῖν, ἀλλ' ἀφῆσαι τὸν ποταμὸν εὐχεῖσθαι τοῖς παλαιοῖς νομίμοις, ἐπὶ μισθῷ τῷ εἰωθότι. Καὶ ἀλλὰ γὰρ εἶπε, ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ταύταις τὸ ἔθλον ἀγαλμα τοῦ θεοῦ ποταμοῦ περιεφέρετο ὑπὸ τῶν ἱερῶν ἀνὰ τὰ χωρία τῆς Αἴγυπτου».

4) Gibbon, Decline and fall of the Roman Empire Vol. III σελ. 571 ὅπου εἶρη καίεν τὴν περὶ τοῦτου μορτρίαν: «It is said, that the annual sacrifice of a virgin had been interdicted by the piety of Omar» προτίθει δὲ τότε δὲ ποταμὸς ἱερὸς νὰ παρὰ τὴν τὰ ὕδατά του, ἀλλ' ὅτε τὸ διάταγμα τοῦ ἀρχηγοῦ ἐπὶ τὴν ἐνταῖ· αὐτοῦ τὰ ὕδατα ἔβαντο ὑψόμενα εἰς ὅσον οὐκ ἔπαιον ὁ Γιββων ἀναφέρειν τὰ γραφόμενα τοῦ Ἀραβος ἱστοριογράφου προσπαθεῖν νὰ διαψέσῃ τὴν παράδοσιν ταύτην.

παρουρίσκειται εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ἐπὶ ταύτῃ γιννομένην τελετήν. Ὁ Volney πληροφορεῖ ἡμᾶς ὅτι ἡμεῖς τὰ ὕδατα πλημμυρῶσιν εἰς τὰς διώρυγας οἱ Ἀραβες βυθίζουσι τὰ τέκνα αὐτῶν ἐντὸς τῶν ὑδάτων, πιστεύοντες ὅτι διὰ τῆς πράξεως ταύτης οἱ παῖδες αὐτῶν ἀγνίζονται. Οἱ Κόπται, οἵτινες θεωροῦνται ὡς ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, ἐρριπτον εἰς τὸν Νεῖλον, μέχρι πρὸ ὀλίγων χρόνων, φέρετον ἡμπερίεχον δάκτυλον μουρίας, καὶ νῦν ἐν τῇ ἡμερολογίῳ αὐτῶν ὑπάρχει σήμεριον, κατὰ τὴν 11ην τοῦ μηνὸς Παῖνι (Ἀπριλίου 27), ἑορτὴ ὑπομνησκουσα τὰς ἀρχαίας ταύτας ἑορτάς, ὀνομαζομένη «Λεῖλατ-νουζούλ-ἐννουκτάχ», καθ' ἣν πιστεύουσιν ὅτι σταγὼν ὕδατος πίπτουσα ἐξ οὐρανοῦ προξενεῖ τὴν ὑψωσιν τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ.

Ἐν τινι παπύρῳ, οὗτινος δὴ ἀντίγραφο ἀφῆσθαι ἐν τῇ Βρετανικῇ Μουσείῳ, ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Σαλλιέ καὶ Ἀναστάζι, μεταφρασθέντι κατὰ τὸ 1868 ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ Αἰγυπτιολόγου Μασπερό, βλέπομεν ὅσον ἐκτενέστατον εἰς τὸν Νεῖλον, γραφέντα ὑπὸ τινος Ἑβραίου κατὰ τοὺς χρόνους Ἀμενεφθᾶ Β', ἥτοι ἀπὸ τοῦ 1300 μέχρι τοῦ 1266 πρὸ Χριστοῦ. Ὁ ἕως αὐτοῦ ἐπὶ τὰς ἑορτάς περὶ ὧν ὡμιλήσαμεν. Τὸ ὕδωρ ἐν γένει, ἀνεξαρτήτως τοῦ Νεῖλου, παρ' Αἰγυπτίους ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερὸν καὶ ἐκρησάμενον εἰς τὰς τελετὰς ἐν ταῖς ναοῖς, ὡς ἐθεώρετο ὁ Παμφίλου ἀναφέρει λέγων: «ὕδωρ δὲ καὶ πῦρ σέβονται, τὰ κάλλιστα τῶν στοιχείων, ὡς ταῦτα αἰτιώτα τῆς σωτηρίας ἡμῶν, καὶ ταῦτα δευκνόντες ἐν τοῖς ἱεροῖς, ὡς που ἐπὶ καὶ νῦν ἐν τῇ ἀνοίξει τοῦ ἁγίου Σαραπίδος ἡ τε θεοραπεία διὰ πυρός καὶ ὕδατος γίνεται, λειθόντος τοῦ ὕμνου τοῦ τοῦ ὕδωρ, καὶ τὸ πῦρ φαίνοντος».

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἰνδοῖς ἐπίσης παρατηροῦμεν τὴν αὐτὴν λατρείαν ἀπριδομένην εἰς τοὺς ποταμούς, τὰς λίμνας καὶ τὸ ὕδωρ ἐν γένει· ὁ Γάγγης ὡς γνωστὸν ἦν παρ' αὐτοῖς ἱερὸς καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἐξαγνίσῃ τὸν ἐν αὐτῷ λουόμενον, διὸ καὶ οἱ Βραχμῶνες τοὺς νεοφύτους ἐκάθιστον καὶ ἱγνίζον ἐν τῷ ποταμῷ τούτῳ. Καὶ σήμερον ἐν τοῖς ναοῖς αὐτῶν διαφυλάττουσι δεξαμενὴν πλῆρη ὕδατος ἱερὸν φέρουσαν χαρακτηρισθ.

Ἐν ταῖς Βέβαις, ἥτοι τοῖς ἱεροῖς βιβλίοις τῶν Ἰν-

4) Volney, Oeuvres Complètes, Paris, σελ. 119 ἐνθα λέγει:

«Ils l'appellent saint, béni, sacré; et lors des nouvelles eaux, c'est-à-dire de l'ouverture des canaux, on voit les mères plonger les enfants dans le courant, avec le préjugé que ces eaux ont une vertu purifiante et divine, telle que la supposaient les anciens à tous les fleuves».

5) Hardwicke D. Rawnsley, M. A. Notes for the Nile (ἔργον προμνημονεύον).

6) G. Maspero Histoire ancienne des peuples de l'Orient, Paris 1878. Σελ. 11, 12, 13.

7) H. Rawnsley, Notes for the Nile.

8) Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου Προπαρκαυῆς Εὐαγγελιστῆς βιβ. III. σελ. 114. ἐκδ. Λειψίας, 1867.

9) Jacolliot, Voyage au pays des Brahmins, Paris: «et ayant ramassé les cendres de son père il est allé les jeter dans le bassin sacré du temple».

θέντος κώλου επιφέρει παρακατιόν «ή χώρα τῶν Κόλκων πρᾶγματι ἔσκειν θρία διάφορα κατ' ἐποχάς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τόσα πολλά». Ποία οὐσίωδης διαφορά ὑφίσταται μεταξύ τῶν δύο ἐκτεθέντων κώλων; ποὺς τί δὲ ἡ παραθεσις τούτων; Ὁ κ. Μυστακίδης παρατηρεῖ ὅτι ὠνομάσαμεν τὴν Κολχίδα χώραν τῶν Κολχίδων; Ἀλλ' ὁ κ. Μυστακίδης δὲν ἐξηγεῖ ἡμῖν τὴν περικοπὴν τοῦ Ἀνδρ. Λιβαδηνοῦ: «τῶν πρὸς τὴν Κολχίδων ἀντικείμενων» κτλ. ἡ μίμωξ, στυρομένης τοῦ Λιβαδηνοῦ, ὡς ὑποσημειοῦ, πράττει οὕτως: ἰδοὺ, καὶ αἱ ἐκ τοῦ λεξικοῦ τῶν ἀρχαίων μυθολογικῶν, ἱστορικῶν καὶ γεωγραφικῶν κυρίων ὀνομάτων Ν. Λωρέντι λέξεις: «Κόλχοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Κολχίδος χώρας». Ἡ μίμωξ διότι ὠνομάσαμεν Στέφανον τὸν Βυζάντιον ἀντί: Γραμματικόν τῆς πέμπτης ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετ.: Γεωγραφικόν, ὡς παρασυρόμενοι ἐκ τῆς Γεωγραφίας ἢ φιλοπονοῦμεν; Ἐπισυνάπτουσαν ἐνταῦθα καὶ τὴν σχετικὴν παράγραφον τῶν μαρτυριῶν τῆς περιγραφῆς Σαύμνου τοῦ Χίου «Ἀρεὼς νῆσος, πρὸς τοῖς Κόλχοις ἐν τῇ Πόντῳ». Σκύμνος ἐν Ἀσίᾳ. Στέφανος ἐν λέξει «Ἀρεὼς νῆσος». Ἐκ πάντων πιστεύεται ὅτι ἡ ἐνοφώνησις Κερασσοῦς (ἡ νῦν) ἐκεῖτο καὶ κεῖται ἐν τῇ Κολχίδι. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ Κολχίς ἐπὶ τῶν Ρωμαίων μετωνομάσθη: Ἀαζική· διὸ καὶ ὁ Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος καὶ νῦν ἐτι τιτλοφορεῖται «Ἐξαρχος πάσης Ἀαζικῆς». Εἰς τὸν Μητροπολίτην Τραπεζοῦντος ὑπάγεται νῦν καὶ ἡ ἡμετέρα Κερασσοῦς. Πάντες δὲ οἱ κάτοικοι τῶν πρὸς Α. τοῦ Θερμόδοντος ποταμοῦ παραλίαν χωρῶν, καλοῦνται ὑπὸ τῶν Ἀρμενῶν καὶ Παφλαγόνων: Ἀαζοί. Ὁ συμπαρατίτης δὲ ἡμῶν γεωγράφος Στράβων καὶ τὴν Τραπεζοῦντα τίθεισιν ἐκτὸς τῆς Κολχίδος. «Εἴτα τῆς Ἑρμωνάσσης πλινθίσαν ἡ Τραπεζοῦς, εἰθ' ἡ Κολχίς». Ὁ Ἀγνοῶ ὅμως, ἂν ὁ Στράβων κὼλπον ἐννοεῖ τὸν σηματοδοτούμενον ὑπὸ τοῦ ἀπλου Ἀγίου Βασιλείου τοῦ κατὰ τὸν Ἀπολλωνίου τὸν Ρόδιον Ἰεροῦ ὕρου ἐντὸς τοῦ ὁποίου κεῖται ἡ (νῦν) Κερασσοῦς καὶ ἡ Ἑρμωνάσσα (νῦν Πάτλαμας τουρκ. Τζιτζικ καλὲ) ἥτις κατὰ τὸν Νίγγρον κοινῶς ἐλέγετο Λαδῶνα. Ἡ παραθετομένη δὲ καὶ ὑποσημειώσιν «Χοιράδες πόλις ἑλληνική», Στέφανος, Χοιράδες, πόλις Μοσσοῦνικον. Ἐκαταῖος Εὐρώπη. Τιβαρηνοὶ δὲ πρὸς ἡλίον ἀνίσχοντα Μοσσοῦνικοι ὁμοιόρουσιν· ἐν δὲ αὐτοῖσι Χοιράδες πόλις οὕτω γὰρ διορθωτέον τουτὶ τὸ χωρίον. ὁ αὐτ. 1.5 Αἱ Χοιράδες δὲ εἰσὶν ἡ νῦν Κερασσοῦς (ἴσως

καὶ ἐκ παραφθορᾶς τοῦ ὀνόματος: Χοιράδες παραφθῆναι: Κερασσοῦς), αἱ τινες ἐκκιντο ἀντικρυς τῆς νῆσου Ἀρεῶς.

ΚΥΡΙΑΛΟΣ ΗΑ. ΠΑΥΛΙΑΝΗΣ,
Οἰκονόμος.

(Ἐπεταί τὸ τέλος).

ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΠΑΜΟΣ.

Ι.

Εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὑψηλῶν καὶ ἀποκρήμνων πρὸς τὴν θάλασσαν βράχων τῆς Φλακμαμβίλλης, σχεδὸν ἐν τῇ μέσῳ τοῦ στενοῦ Δερούτ, πάντοτε συνταρσσομένου ὑπὸ τῶν ρευμάτων τῆς παλινδρομίας, συναπνωμένον πρὸς ἐκείνη, ἄπερ ρέουσι παραλλήλως τῆς ἀκτῆς Κοταντέν, κεῖται ὁ μικρὸς λιμὴν τῆς Διελέτ, ὅστις περὶ αὐτὸν εἰς τὰ κινδυνεύοντα μεταξύ Γκρανβίλλης καὶ Χερσοῦργου πλοῖα καὶ χρησιμεύει εἰς τὴν φόρτωσιν γρανίτου καὶ μεταλλεύματος σιδήρου, ἄπερ ἀποτελοῦσι τὸ κύριον προϊόν τῆς χώρας.

Καίπερ ἀνωτέρως ποιότητος, τὸ μεταλλεῦμα τοῦτο οὐδέποτε ἐγένετο ἀντικείμενον μᾶλλον ἐκτεταμένης ἐκμεταλλεύσεως, ἢ δὲ βιομηχανία αὐτῇ, ἥτις θεωρητικῶς εἶδει νὰ εἴναι πλουσία, πράγματι εἶναι λίαν μετρία.

Διὰ τὴν ἐξέτασιν τὰ μέσζα τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἐκμεταλλεύσεως κατὰ τινὰ θερμὴν ἡμέραν ὁ μηχανικός Καπὲλ ἦλθε καὶ ἐγκατέστη ἐν Διελέτ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ. Ἰσκέπτετο ὅτι ἐνθ' ἐκείνας ἐξυκολοῦθαι τὰς μελίτας του, ἐκεῖναι θὰ ἐκκινῶν θαλάσσια λουτρά.

Ἀναμφιβόλως ἡ πόλις ἦτο μετρία, ἀλλὰ τοιαύτη ἦτο καὶ ἡ κατὰστασις τοῦ μηχανικοῦ, πεισόντος ἐκεῖ μετὰ μακρὰν σειρὰν δυστυχιῶν ἐτῶν, καὶ μὴ δυναμένου κατὰ συνέπειαν, νὰ περὶαίχῃ τῇ οἰκογενεῇ αὐτοῦ τὰς ἀπολαύσεις στυμμοῦ τοῦ συρμοῦ θαλασσίων λουτρῶν, μετὰ τοῦ λαμπροῦ ἀλλὰ καὶ πολυδαπάνου αὐτοῦ βίου.

Ὁ βίος οὗτος τοῦ ἀπλουστάτου ἄλλως χωρίου, ἀπέμεινε τοιοῦτος εἰς ἃν ἀπὸ πεντήκοντα ἐτῶν ἐν ταῖς μικροῖς χωρίοις τῆς Νορμανδίας πρὸ τῆς φήμης τῶν μεγάλων παραθαλάσσιων πόλεων. Ὑπῆρχεν ἐν μόνον μικρὸν ξενοδοχεῖον εἰς ὃ κατέκλεισαν, ἐν δωματίοις βεβαρμένους διὰ μύνης ἀσβεστοῦ. Ἐγευματίζον καὶ ἐδείπνουν ἐν τῇ κοινῇ τραπέζῃ, πίνοντες μόνον εἶδος τῆς πνευματώδους ποτοῦ ἀντὶ παντός ἄλλου, μὴ ὑπάρχοντος, ἀντὶ λουτρῶν ἐχρησίμευον ὅπου ἡ κοιλώματα τῶν παραθαλάσσιων βράχων, ἀντὶ κατὰφύτου, ἢ πρὸς

κυμαλὰ ἢ ἄλλο μέρος προπεφυλαγμένον τῆς παραλίας. Ἡ πνοή, ἐννοεῖται, τοῦ δυτικοῦ ἀνέμου ἡμπόδιζε τὸν περιπάτον τούτων.

Ἀντὶ τῶν μερῶν ὅμως τούτων, εἰς ἃ προσήρχοντο οἱ πολῖται, ἡ κ. Καπὲλ μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς προετίμων τοὺς ἀνὰ τὸ παραθαλάσσιον ἢ πρὸς ἐξοχὰς περιπάτους. Ἡ Σωσάννη δὲν εἶχε χαρὰν καὶ ἀνάπτυξιν τοιαύτην ὥστε νὰ ἀρέσκηται εἰς τὴν συναναστροφὴν τῶν πολιτῶν τῆς κατωτέρας τάξεως, ἢν μόλις καὶ μετὰ βίας ὑφίστατο ὅταν εὕρισκετο ἐν τῇ τραπέζῃ, διότι ἡ χυδαίότης αὐτῶν κατέπνιγε τὴν νεανικὴν αὐτῆς ὑπερηφάνειαν.

Ἄλλως τε διὰ τὰς μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς συνδιαλέξεις εἶχεν ἀνάγκην νὰ εὕρισκωνται μόναι καὶ βεβαιόταται ὅτι οὐδέμια τῶν ἀνταλλασσομένων μεταξὺ αὐτῶν λέξεων ἠδύνατο νὰ περὶ εἰς τὸ οὗς περιέργων.

Θὰ ἔμενον ἐν Διελέτ;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἀπετέλει ζήτημα σπουδαίωτον, ὅπερ ἀπύστωτος ἐβασάνιζον καὶ ὅπερ ἀπασχολεῖ αὐτὰς λίαν. Οἱ Παρίσιοι δὲν ἐμελίσσαν αὐταῖς ποσὺς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, διότι πᾶσαι αἱ ἐπιχειρήσεις εἰς ἃς ἀναμίχθη ὁ κ. Καπὲλ εἶχον οἰκτρῶς ἀποτύχει καὶ διότι πάντα τὰ σχέδια, ἄπερ διαδοχικῶς καὶ ἀπαύστως ἐγένετο ὁ νοῦς αὐτοῦ εἶχον ἀποτύχει. Ἀλλὰ τίς θὰ ἦτο ἡ τύχη αὐτῶν ἐν Διελέτ, τῇ μικροτάτῳ ἐκείνῳ χωρίῳ, ὅπερ εὕρισκετο ἐν τῇ ἀκρῇ τοῦ κύσμου; Ἐὰν αἱ ἐλπίδες τοῦ κ. Καπὲλ ἐπραγματωποιοῦντο θὰ ἠδύνατο νὰ ἐλπίσωσιν ἐτήσιαν πρόσδοτον ἐκ δωδεκάδος χιλιάδων φράγκων. Ἀναμφιβόλως ἦτο μικρὸν τὸ ποσόν, ἐὰν τὰ δωδεκακισχίλια ταῦτα φράγκα παρέβαλλον πρὸς τὰ ἑκατομμύρια περὶ ὧν πολλοὶ εἶχον ἀκούσει γινόμενον λόγον καὶ τὰ ὅποια ἡλπίζον ν' ἀποκτήσωσιν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Τὰ ἑκατομμύρια ὅμως ἐκεῖνα μόνον ὀνόματι ὑπῆρξαν πάντοτε. Ἐγίνωσκον τοῦτο ἀπὸ πολλοῦ, ἐνῷ ἄφ' ἐτέρου ἠδύνατο μετὰ πεποιθήσεως ν' ἀτενίσωσιν εἰς τὰ δωδεκακισχίλια φράγκα.

Καὶ διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου ἡ κ. Καστέλ συνέτασσε τὸν προϋπολογισμὸν αὐτῆς. Καλὸν ὀρθίον ἐπωλεῖτο ἀντὶ ἐνός καὶ ἡμίσεος φράγκου, ὁ ἰχθύς ἀντὶ ἐλαχίστης ἀξίας, ἐπίσης καὶ αἱ ὀπώρα καὶ τὰ λαχανικά· δὲν εἶχον δὲ ἀνάγκην πλουσίων ἐμπισμῶν, ἐπομένως μόλις θὰ ἐδαπάνων τρισχίλια φράγκα καὶ τὰ ἀπομένοντα ἐννεακισχίλια θὰ ἐποθεύοντο εἰς Ἰράντζιν, ταῦτα δὲ ἐν διαστήματι δεκαετίας θ' ἀνῆρχοντο εἰς ἑκατοντάδα χιλιάδων καὶ οὕτω θὰ ἐξησφαλίζοντο. Θ' ἀπηλλάσσοντο πλέον τῶν ἐπισκεψέων συμβολαιογράφων καὶ ἀνδρῶν τοῦ δημοσίου καὶ ἡ γεροντικὴ αὐτῶν ἡλικία θὰ διέρρει γαληνιαία καὶ ἐν τιμῇ. Ἀληθῶς εἶπεν, αἱ ἡμέραι θὰ ἦσαν μακραί, ἀλλ' ὁ τόπος ἦτο ἐξαιρετικὸς μετὰ τῆς πάντοτε νέον παρουσιαζούσης θέας θαλάσσης, τοῦ αἰθέρου οὐρανοῦ, τῶν συγκινήσεων τῆς τρικυμίας. Τὰ ἐκ Παρισίων κομισθέντα ἐπιπλα ἤρουν νὰ ἐπιπλοστρωθῇ ἀρκούντως κοσμίως οἰκία τις, φωλεὰ, ἐν ᾗ θὰ ἔζων συνεφιγμένοι. Ἐὰν τοῦτο δὲν ἀπετέλει τὸν λαμπρὸν βίον, ὃν ἡλπίζον,

τούλαχιστον ὅμως δὲν θὰ διετέλουν ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς πτωχείας, ἡ ὅποια κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἶχε φανῇ τόσο ἀπειλητικῇ.

Ἐν τούτοις ἐν τῇ λίαν ἀρεσκούσῃ αὐτῇ εἰκόνι ταύτῃ ὑπῆρχε κηλὶς ἢ ἐξῆς. Πῶς ἐν τῇ μοναξίᾳ τῆς Διελέτ θὰ ὑπανδρεύετο ἡ Σωσάννη;

Ὅσον ὅμως πρόξενος ταραχῆς διὰ τὴν μητρικὴν σπαργὴν τῆς κ. Καπὲλ ἦτο ἡ ἰδέα αὕτη δὲν ἔφαινετο καὶ ἄλυτος. Τὸ Χερσοῦργον δὲν ἀπέχει πολὺ τῆς Διελέτ, ἐπομένως θὰ μετέβαινον εἰς τοὺς χοροὺς τῶν ναυτικῶν λιμενικῶν ἀρχῶν, ἐν τούτοις δὲ ἦτο λίαν πιθανόν νὰ συναντήσωσι νεαρὸν ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ ὅστις νὰ ἦρθε τῆς Σωσάννης. Μήτοι δὲν ἦτο ἀρκούντως ὥραία ὥστε νὰ ἐπιβληθῇ καὶ δὲν ἦτο ἀποδεχόμενον ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ εἰσιν οἱ καλλίτεροι ἐν τῇ κόσμῳ συζυγίᾳ; Καὶ ἰσκέπτετο ἐπὶ πολὺ τὴν λύσιν ταύτην τοῦ προβλήματος, χωρὶς οὐδέποτε ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ν' ἀντιτείνῃ, ἀλλὰ μειδῶσα πάντοτε μειδίωμα ἀδιδρατον, ὅπερ χωρὶς νὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἐξηγηθῇ ὡς ἐπιδοκιμασία, ἐδείκνυνε ὅτι αὕτη ἦτο πᾶντῃ ἡσυχος.

Κατὰ τὸ δίκστημα τοῦτο ὁ κ. Καπὲλ ἐξηκολοῦθε τὰς μελέτας αὐτοῦ καὶ συνεζήτηται λεπτομερῶς τὰς γενομένας αὐτῷ προτάσεις, νῦν μὲν τὰ πάντα ρόδινα βλέπων, αὐριον δὲ πάλιν τὰ πάντα σκοτεινά. Καθ' ἐκαστὴν ἐσπέραν περιπατῶν ἐν συνοδείᾳ τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ ἀνεκοίνου αὐταῖς τὰς τε ἐλπίδας καὶ τὰς ἀποτυχίας αὐτοῦ. Ἐπὶ τέλους ἐσπέραν τινὰ μετὰ τὸ δεῖπνον ἀνῆγγειλεν ὅτι ὅσον ἀφορᾷ εἰς αὐτὸν ἔλαβεν ἡδὴ τὴν ἀπόφασίν του. Ἡ ἐπιχειρήσις ἦτο εὐκολος, ἐὰν δὲ δὲν ὑπέσχετο πλοῦτον, ἐξησφαλίζεν ὅμως τὰς γεροντικὰς ἡμέρας. Μολονότι ὅμως ἐθεώρει ἀνευ ἀνησυχίας, μᾶλλον δὲ μετὰ πεποιθήσεως ὡς πιθανόν τὸ νὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας αὐτοῦ ἐν Διελέτ, δὲν ἠθέλει ὅμως νὰ λάβῃ ὀριστικὴν ἀπόφασιν πρὶν ἢ συμβουλευθῇ αὐτὰς.

Τὰς ἐξηγήσεις ταύτας ἐδίδεν ἐνθ' ἀνῆρχοντο τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ τοῦ χωρίου ἀγούσαν εἰς τὴν κορυφὴν τῶν βράχων. Ὅταν ἐφθασαν ἐπ' αὐτῶν παρετήρησαν πρὸ αὐτῶν τὴν θάλασσαν γαληνιαίαν λουμένην ἐν τῇ χρυσιζοντι ὀρίζοντι δύνοντος ἡλίου καὶ συγκεχυμένως πως μακρὰν τὰς νορμανδικὰς νήσους, αἱ ὅποιαι ἐφαίνοντο ὥστε κακαλυμμέναι ὑπὸ μελανῶν ἀτμῶν. Οὐδέμια πνοὴ ἀνέμου, οὐδὲν ἰστίον ἐν τῇ ὀρίζοντι ἐφαίνετο, οὐδεὶς θόρυβος ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ τῆς ἔχουσ πλὴν τῶν κυμάτων, τὰ ὅποια, ἐν ἀποστάσει ἑκατὸν μέτρων ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ χωρὶς νὰ τὰ βλέπωσιν ἐπλησσον ὑποκώφως καὶ ἐν τακτικῷ ρυθμῷ, τὰς βάσεις τῶν βράχων.

— Πρέπει νὰ παραδεχθῇ τις, εἶπεν ὁ κ. Καπὲλ, ὅτι ἡ Διελέτ δὲν δικαιολογεῖ καθ' ἑαυτὴν τὸ ἔτος τὴν ἐκ τοῦ λατινικοῦ ἐτυμολογίαν αὐτῆς σημαίνουσαν: ἡμέραν ἡλαρῶν. Πᾶσα ἐσπέρα δὲν εἶναι τόσο γλυκεία καὶ χαρίεσσα ὡς ἡ σημερινή, θὰ ἔχωμεν καὶ κακὰς, ἦτοι συνεφώδεις, ψυχράς καὶ πληκτικὰς εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ὅπερ τόσο συχνὰ προσβάλλεται ὑπὸ τῶν με-

1) Συλλογὴ τῶν ἐν ἐπιτ. τοῖς πάλαι γεγρ. τόμ. Α'. σελ. 516 (ἐν Βιδνχ 1808).

2) Στρ. τίμ. Β'. βιβλ. ΙΒ'. 548 § 17.

3) Ἰερὸν αὐτ' ἐπὶ τοῖσιν ὅροις, καὶ γὰρ ἄρμειον ἢ εἶναι Μοσσοῦνικοι ἂν οὐρα κατετάσσοντο (Ἀπολλ. Ρόδιος Ἀργ. Β' 1014).

4) Τοῦ δὲ πολεμικικοῦ Πόντου πόλις παράλιαι εἰσὶν αὗται: Ἑρμωνάσσα, πόλις ποτὲ ἀξιόλογος κοινῶς λεγομένη κατὰ Νίγγρον: Ἀαβῶνα. (Μαλειῖος Γεωγράφ. τόμ. Γ'. σελ. 194 (ἐν Βενετίᾳ 1807)).

5) Συλλογὴ ἐν ἐπιτ. τοῖς πάλαι γεγρ. τόμ. Α'. σελ. 71.

1) Κτισθεῖσα ὑπ' αὐτῆς καθ' ἡ ἐρημος κειμένη ἔς ἀντικρυς παρῆλκε νῆσος Ἀρεῶς λεγομένη (Σαύμνου Χίου περιήγησις: 173—176).

γάλων τρικυμιών. Δέν θέλω όμως νά σᾶς ἐπιβάλω τᾶς ἡμέρας ταύτας πρὶν ἢ σᾶς συμβουλευθῶ ἐάν δύνασθε νά τᾶς ὑποστῆτε σωματικῶς καὶ ἡθικῶς. Ἐξέταστε λοιπὸν καλῶς τὸ πρᾶγμα καὶ μετὰ θάρρους καὶ ἀνευ περιστροφῶν εἰπατέ μοι ἐάν αἰσθάνεσθε τὸ θάρρος νά ζήσητε ἐδῶ . . . διὰ παντός.

— Ἡ ἐξέτασις αὕτη ἐγένετο, ἀπήντησεν ἡ κ. Καπέλ.

— Δέν πρόκειται περὶ συνήθους ὑποθέσεως, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος, περὶ τῆς ὁποίας δύναμαι νά ἀποφασίσω ἐν γνώσει, χωρὶς ν' ἀνατρέξω εἰς τὰς συμβουλὰς σας. Ἡ ὑπόθεσις ἀπορᾷ καὶ σᾶς καὶ ἐμέ, μᾶλλον ἐμὲ μάλιστα, διότι ἐγὼ θὰ ἔχω ἐργασίαν, ἡ ὁποία θὰ μὲ ἀπασχολῇ.

— Πῶς; δὲν θυνάμεθα νά ζήσωμεν ἐκεῖ ἐνθα καὶ σὺ θὰ ζῇς; εἶπεν ἡ κ. Καπέλ.

— Καὶ σὺ κόρη μου, τί λέγεις; ἠρώτησεν.

— Ἡ μαμά δ, τι εἶπε τὸ εἶπε καὶ διὰ λογαρισμὸν μου.

— Ἐν τούτοις ὑπάρχει σημεῖον τι ἐφ' οὗ ἀπάντησις μόνος τῆς μητρός σου δέν ἔρκει καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπεθύμουν νά ἔχω τὴν ἰδικήν σου. Τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι τὸ τοῦ γάμου σου. Ἐν Διελέτ οἱ σύζυγοι εἶναι σπάνιοι.

— Ναί, ἀλλ' εἶναι πολυπληθεῖς ἐν Χερσούργῳ, ἀπάντησεν ἡ κ. Καπέλ.

Καὶ ἐξήγησε πῶς ἡ Σωσάννη ἦτο δυνατόν νά εὖρῃ σύζυγον ἐν τῇ χωρῇ τῶν ναυτικῶν ἀρχῶν.

Ὁ κ. Καπέλ ὅμως δέν παρεκκολούθησεν αὐτὴν ἐν ταῖς σκέψεσιν αὐτῆς.

— Αὐτὸ λέγεται γυναικεία καὶ μητρικὴ φαντασία, αἱ ὁποῖαι εἶναι ὠραιόταται καὶ εὐκόλοι ἀναγινωσκόμεναι ἐν μυθιστορηματι, ἐν τῇ πραγματικότητι ὅμως ἀποβαίνουσιν ἥττον εὐκόλοι.

— Ἐν τούτοις, ἐπίτρεψόν μοι νά σοι εἶπω . . .

Ἐπενέθη τότε ἡ Σωσάννη.

— Μὴ ἀνησυχῆτε δι' ἐμέ, εἶπεν, ἐνῶ ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς ἐπῆνθησεν πάλιν τὸ αἰνιγματώδες ἐκεῖνο μειδίωμα, τὸ ὅποιον ἐπεφάνετο ὁσάκις ἐπρόκειτο λόγος περὶ τοῦ γάμου αὐτῆς.

— Μὴ μὲ εἰπῆς ὅτι ἀπεφάσισες νά μὴ ὑπανδρευθῇς, διέκοψεν ὁ πατὴρ αὐτῆς.

— Καλὰ, σέβομαι τὰς ἰδέας σας, σᾶς ὑπόσχομαι νά μὴ ἀποθάνω γεροντοκόριτσο.

— Τότε ἐξηγήθητι.

— Ἐγὼ ὅμως ἀκριβῶς ἐπιθυμῶ νά μὴ ἐξηγηθῶ καθὼς ἐπίσης ἐπιθυμῶ νά μὴ σᾶς ἀνησυχῶ. Ἡ Διελέτ δέν θὰ μὲ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νά ὑπανδρευθῶ. Ἀδσάτέ μοι ἄδειαν ἐνός μηνός καὶ τότε θὰ σᾶς εἶπω τί ἐλπίζω.

— Τί σκοπεύεις; ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ.

— Μήπως ἔχεις ἤδη ἀναλάβει καμμίαν ὑποχρέωσιν; ἠρώτησεν ὁ πατὴρ μετὰ μείζονος σοβαρότητος.

— Ἐνα μήνα, ἐπανέλαβε γελῶσα, ἕνα μόνον, δέν θὰ μοι ἀρνηθῆτε τὴν πίστωσιν αὐτήν. Ὅ, τι δύναμαι σήμερον νά σᾶς εἶπω εἶναι ὅτι ἔχω λόγους νά πει-

στεύω ὅτι σύζυγος ὁ ὅποιος θὰ σᾶς εὐχεστήσῃ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν θὰ ἔλθῃ ἐδῶ νά μὲ ζητήσῃ. Ὅσον ἀπορᾷ ὅμως τὸ πρᾶγμα, ἐπιτρέψατέ μοι νά μὴ καθορίσω τὰ πρᾶγματα περισσότερον.

— Περισσότερον! ἐπανέλαθεν ὁ κ. Καπέλ.

— Σᾶς παρακαλῶ, μὴ ἐπιμένετε.

— Εἰμπορεῖς ἐν τούτοις νά μᾶς εἰπῆς ποῖος εἶναι ὁ σύζυγος τὸν ὁποῖον περιμένεις, θὰ ἀναγνωρίσῃς δι' ὅτι ἐκ μέρους πατρός ἡ ἀπαίτησις δέν εἶναι μεγάλη.

— Σᾶς τὰ εἶπον ὅλα.

— Εἰμὲ βέβαιος ὅτι εἶναι ὁ Παῦλος Βερλουίξ, ἀνέκραξεν ὁ κ. Καπέλ.

— Ἐγὼ πιστεύω μᾶλλον ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ Καμύλλου Ροσσῆ, προσέθηκεν ἡ μήτηρ.

— Περιττὰ τὰ ὀνόματα, ἀπάντησεν ἡ Σωσάννη γελῶσα, δέν εἶναι οὔτε ὁ εἷς, οὔτε ὁ ἄλλος.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΙΟΤ.

Μετέφρασεν Α. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΛΛΟΣ.

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ.

Νύξ ἦν αἰθρία τοῦ θέρους· ἐκαθήμεν ἀτμημαλῶς παρὰ τὴν θυρίδα ὑπόθεν ἀθρόα εἰσδύοντα τὰ μύρα τῶν ἀνθέων κατεπλημμύρουσαν τὸ μικρὸν ἀγροτικὸν δώμαξ μου. Ὁ Γαλαξίας ἐξετείνετο φαινωδῶς λευκάζων ἐπὶ αἰθέρος ὅστις, ἐν σκοτίᾳ ὑπὸ μυρίων ἀστρῶν καταλαμπομένη, ἐτήρει χροιάν ἀσθενῶς γλαυκῶ-φαιον. Καὶ ἐν ᾧ τοὺς ἀπειροπληθεῖς τοῦ οὐρανοῦ κόσμους ἐν ἐνὶ μῶνι βλέμματι περιελάμβανον, ὁ νοῦς μου, ὁ πτηνός ἀλλὰ δέσμιος, προσεπλᾶνι ἀνωφελῶς νά διασπᾷ τὰς συγκρατούσας αὐτὸν πένδας τοῦ ἀδυνάτου, νά διασχίσῃ τὸ ὑπερθεὶν ἐπικουρούμενον χάος καὶ ἀνυψώμενος μέχρι τῶν διχρύσεων ἐκείνων ἀπλανῶν καὶ πλανητῶν σφαيرῶν, καὶ ἀπὸ τῆς μίσεως πρὸς τὴν ἑτέραν πετευγίζων, διείδῃ ἐν αὐταῖς ὥσιν ὄγκοι μόνον βράχων γαῖραι καὶ ψυχροὶ οὗς περιλούει διὰ λάμπειας τὸ ἀέθριον βλέμμα τοῦ Δημιουργοῦ κατὰ τὴν νύκτα, στιγμὴν μίαν δι' Αὐτόν, ἡ γαῖα ἀστυρριθεῖς ὡς ἡ ἡμετέρα καὶ πλήρεις ὄντων λογικῶν, γινωσκόντων τὸν Δημιουργόν, ἡ ἐκουσίως ἐπιλανθανομένων Αὐτοῦ, φιλοῦντων τὸν πλησίον ἐν Χριστῷ ἢ ἐν Ἰουδᾷ, προωρισμένων, τέλος, ἵνα συναντηθῶσι μεθ' ἡμῶν ἐν τῇ ἰδεώδει τῆς Ἐδέμ. Λειμῶνι ἢ ἐν τῇ ἐρεβώδει χεῖρι τῆς καλῆς.

Τοὺς ρεμβασμούς μου τούτους ἀνέκοψεν ἐλαφρὸς ὁρῶς· ἦν ἡ πτῆσις περισσεύς ἢ αἱ κεκμηκυῖαι πτέρυγες βραδείας τὸν ἄερα διήκουν καὶ ἦτις, φθάσα εἰς τὴν εἰρηνικὴν θυρίδα μου, ἐκαθέσθην ἐπ' αὐτῆς ἀκρότως, οἶσιν ἐξ ἐνστικτοῦ γνοῦσα ὅτι οὐδῶς θὰ διενεούμην νά συλλέξω καὶ αἰχμαλωτίσω αὐτήν ἐν πικρᾷ, καίπερ κομψῇ καὶ ἐπιχρυσῇ, κλωβῷ εἰρατῇ.

Σεβώμεθα τὰ πτηνὰ· εἰσὶν ὄντα μυστηριώδη καὶ οἶσιν ἐξ ἐνὸς ἐπὶ τῆς γῆς· ἡ ἀγνωστὸς ἡμῖν λαλὴς τῶν, τὸ ἄσφα, εἶναι ἡχὺ τῆς ἀσιγήτου τῶν ἀγγέλων

ῥῥῆς, ἢν ἐξέμαθον πετάμενα εἰς αἰθέρας χώρας, ὅς οὐδ' αὐτὴ ἡ φαντασία ἡμῶν τῶν ἀπτέρων διπλῶν νά φθάσῃ δύναται, καὶ ἰδοὺ διὰ τί ἡ λαλὴς αὕτη θίγει τὴν καρδίαν καίτοι ἀκατανόητος· νομίζει τις ὅτι τὸ καθαρόν βλέμμα τῶν, ἀδιαφόρως ἡμᾶς ἀτενίζον, ἐγκλείει σιγηλῶς τὴν γνώσιν τῶν ἐπουρανίων ἐκείνων μυστηρίων δι' ὧν τὴν ἀποκάλυψιν ἡμεῖς προθύμως τὸ πᾶν θὰ ἐδίδομεν.

Ἄλλ' ἀπροσδοκῆτως ἤκουσα τῆς περισσεύσεως ἐκείνης λαλοῦσης τὴν ἀνθρωπίνην γλῶσσαν.

— Σύγγνωθε, μοι εἶπεν, ἐν ἀδιακρίτως ἐρρίφθην ὅπως ἀναπαυθῶ ἐπὶ τῆς θυρίδος σου· ἀλλ' εἰμὶ λίαν ἀπνηυδηκυῖα, διότι ἐπὶ νυχθήμερον ὅλον ἐπέτων δρομένη ὑπὸ ἀελλώδους ὠκεανοῦ πνεύματος. Καὶ τὸ βλέμμα αὐτῆς, ἀντανακλῶν τὴν ἡδύαν τῶν ἀστέρων ἀκτίνα, ἐνεῖχε λεπτὸν μειδίωμα.

Ἐκπληκτος πρὸ τῆς μέρας περισσεύσεως, εἶπον αὐτῇ:

— Πόθεν ἔχεις, γλυκεῖά μου ξένη; ποῦ τοῦ ἡμέτερου πλανήτου εὐρηται ἡ μαγικὴ χώρα ἐξ ἧς ὁρμᾷσαι καὶ ἐν ἧ τὰ πτηνὰ κατέχουσι τὴν ἀνθρωπίνην λαλίαν;

— Ἐρχομαι ἐκ τῆς γῆς τῶν Νυμφῶν. Ὅτε οἱ πρῶτοι ψυχροὶ τοῦ φθινοπώρου ἀνεμοὶ ἐπιρρύντες ἀρῶνται ὠθοῦντες τὰ φαῖκα καὶ μυριόσχημα τοῦ μελαγχολικοῦ ἡδὴ αἰθέρος νέφελα, εἰς τὴν θέαν τῶν ὁπίων τὰ γηραιὰ τῶν δασῶν φύλλα ὠχρῶσι βαθείως τρέμοντα τὸν ἐπὶ θύρας ἄγριον χειμῶνα, οἱ τῶν δασῶν τούτων πετρεῖντες κάτοικοι, προβλέποντες τὴν ἐπικειμένην κατάρρευσιν τῶν φυλλίνων στεγῶν τῶν καταλείπουσιν αὐτὰς ἐν βίᾳ τὰ δὲ σμήνη αὐτῶν καθ' ὅσον ἀθρόα ἀφίπτανται καὶ μακρύνονται, πληροῦσι τὸν αἶρα δίκην κινητῶν μελάνων κηλίδων ἕως οὗ παντελῶς ἀφανισθῶσιν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ ρεμβώδους θεατοῦ. Ἀλλὰ ποῦ τότε βαίνομαι; Πέραν τοῦ ὠκεανοῦ τοῦ ἀχανοῦς καὶ λειοκύματος εὐρηται ἀκτὴ ἀνθρώκ' εἰς ἣν ναῦς ὑπὸ ἀνθρωπίνης χειρὸς ἐλαυνομένη οὐδέποτε προσωρισθῇ· εἶναι ἡ γῆ τῶν Νυμφῶν· ἐνταῦθα τὰ ἐκ τῶν ὑμετέρων χωρῶν ἀποδηκύντα πτηνὰ εὐρίσκουσιν ἄστυν μακρὰν τοῦ μαστιζόντος ὕμης ἀνηλεοῦς χειμῶνος. Ἐν τῇ παραδόξῃ καὶ ὄντως μαγικῇ ταύτῃ νήσῳ ἀειθαλὲς ἔαρ ἐπικρατεῖ καὶ τὰ πέντα ἔχουσι καλλονὴν ἰδιόζουσαν. Αἱ παλαιόφυτοι δρύες ἐφαπλοῦσι τοὺς πυκνοὺς κλάδους ὡς γιγαντώδη σμαραγδόχρα ἀλεξήλια ἀπαμύνοντα τὰς φλογερὰς ἀκτίνας τοῦ Φοίβου, ὅστις σπινθηρίζει ζωηρότερον ἢ ἄλλαχού, καὶ κατὰ τὸ πέραν τοῦ ὀρίζοντος αἱ ὕψικέρηνοι λεῦκεαι ὀρθοῦνται ὡς μακροτενεῖς φυλλοσκέπαστοι κίονες, οἵτινες ὑπερείδουσι τὸν ἀπαστράπτοντα θάλον τοῦ οὐρανοῦ. Ἀλλὰ μεῖζον ἔτι μαγεία ἐνοικεῖ εἰς τὰς περὶ τοὺς ἀγνώστου ταύτης γῆς. Παρρητοὶ περὶ τῶν θαμνίσκων, ὑψοῦντες χαρίεντως τὴν κέραν ἐκ μέσου τῶν κυμάτων, περιπτύσσουσιν ἀλλήλους· παρὰ τὰ γλαφυρά σπήλαια τὰ κισσοστεφῇ καὶ δροσέντα ἐν ὧς διατρίβουσιν αἱ Νύμφαι αἱ περικαλλεῖς καὶ ἐπὶ κογχῶν μαργαρωδῶν καὶ ῥοδίνων

ἐποχοῦμενοι διασχίζουσιν ἀπανταχόθεν τὰ ἀφροσπεφῆ σκαφεῖρινα κύματα γελόντες Ἰρίωνες, παίζουσιν οὔτοι εἰς τὴν ἀκτὴν μετὰ τῶν θεοειδῶν Νυμφῶν, αἵτινες, τὰ χρυσοφάντα κρήδεμνα ἀποβάλλουσιν, βαίνουσιν αὐτοὺς δι' ἀνθέων, διὰ μαργαριτῶν εἰς ἀντάλλαγμα περιρραίνόμεναι.

— Ὡς τῆς ἐξαιτίας χώρας! ἀνέκραξα πλήρης ἐν-θουσιῶδους ἐκπλήξεως· ἐπεθύμουν νά ᾧ περισσεύσῃς σὺ ἐνα δυνθῶ ποτε νά ἴδω προσπιταμένη τὰ κάλλη ταῦτα τὰ θαυμάσια, ἀλλ' οὐχί· ἐπεθύμουν μᾶλλον νά ᾧ μία τῶν Νυμφῶν ἐκείνων, αἵτινες, ἐν ἀδελφικῇ ἀγάπῃ συμβιῶσαι, ἀπολαύουσιν αὐτῶν διηνεκῶς· οἷα μακαρία γαλήνη!

— Ναί, ἀπεκρίνατο ἡ λευκοπτερος ξένη· τῶν ὑπερφῶν τούτων ὄντων ὁ βίος ῥέει φαιδρὸς καὶ ἀκύμαντος ὡς ὁ πρὸ αὐτῶν ἐκτεινόμενος ἀπείρων πόντος ὁ ὑπὸ τῶν ἀργυροειδῶν τοῦ καλλιλαμπέτου Φοίβου μαρμαρυγῶν σελαγιζόμενος· εἰσὶν ὅλαι ἀγναὶ ὡς ἡ ἐπὶ τῶν αἰγίλιπων ὀρέων ἐστιβαμένη χιών καὶ ὡς τὸ ἔαρ ῥοδέουσα· ἡ δὲ πρὸς ἀλλήλας ὁμόνοια αὐτῶν οὐδέποτε διαταράσσεται . . . ἀπαῖξ μόνον, πρὸ μικροῦ ἔτι χρόνου, μαλερὰ Ἐρινὺς ἐνέριψε μέσφ τῶν ἀειθαλῶν τῆς νήσου ῥόδων ἀπηνῆ ἀκανθὰν, ἀψάσα μίσους ἀγρίου σπινθήρα ἐν τῇ ψυχῇ μίσεως αὐτῶν, τῆς παραδόξου τῆς νήσου γοήσεως ἧς τὸ μυστηριώδες ὄνομα ἐνέπνεε τῶς ζωηρὰν περιεργίαν ἀνάμικτον ῥόδῳ καὶ ἧς ἡ ὠραία πλὴν ἀγρία μορφή προὔξινει τρομάδην θαυμασμόν. Ἀλλ' ἡδὴ ἡ γοήσσα ἀπώλεσε τὴν γοητείαν αὐτῆς, ἡ βασιλὶς ἀπώλεσε τὸν θρόνον τῆς . . .

— Ἀλλ' εἰπέ μοι, περισσεύς, τὸ ξένον τοῦτο ὄνομα τὸ θαυμασμὸν ἐμπνέον· ἀφηγήθητί μοι πῶς ἡ μάχης βασιλὶς ἀπώλεσε τὴν γοητείαν.

— Ὡς κόρη, ἡ μακρὰ αὕτη ἀφήγησις θὰ σὲ ἐκπλήξῃ μεγάλως· εἶναι ὅλως μυθώδης δι' ὅσους οὐδὲν ποτε εἶδον τὴν νήσον ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ οὕτως θὰ σοῦ εἴπω αὐτήν. Ἐκαλεῖτο αὐτὴ κόρη τῆς νυκτός, διότι οὐδαίς ποτε εἶδεν ἐν ἡμέρᾳ τὴν ὠχρὰν πλὴν λαμποβόλον μορφήν αὐτῆς. Ὀλίγη μακρὰν τῆς πολίσεως θαλάσσης, ὑπὸ σκιᾶν ζοφερῶν ἰτεῶν καὶ λιγυρῶν αἰγείρων, βλέπει τις μέγα βραχῶδες σπήλαιον· εἶναι τὸ οἶκον τῆς κόρης τῆς νυκτός· ἐκεῖ αὕτη ἐκρύπτετο παρεμβάλλουσα ὡς καταπέτασμα τὸ πυκνὸν φύλλωμα τῆς σφριγηλῆς ὀρθοφυοῦς πίττους· μόνον δὲ ὅτε ἡ τανυέθειρος νύξ ἐπέριπτεν ἐπὶ τῆς χρυσοῦς τοῦ Φοίβου μορφῆς τὸν μέλανα αὐτῆς ἀστρολαμπῇ καὶ ἀερούφαντον πέπλον, ἡ ἀνῆπτεν ἀοράτῃ χειρὶ ἐπὶ τοῦ αἰθέρος τὸν ἀργυροῦν τῆς σελήνης φανόν, ἡ γοήσσα, λευχεύμων καὶ ὠραία ὡς ἡ Γαλάτεια, προὔβαιναν ἔξω τοῦ ἀντροῦ αὐτῆς, θροοῦσα τὰ φυλλώματα καὶ συντριβούσα τὰ χθαμαλά ἀνθύλλια τὰ ροφῶντα τὰς λαμπερὰς τῆς δρόσου ψεκᾶδας. Τὴν εἰδὼν ποτε, κειχωμένη ἐντὸς τῶν παρὰ τὸ σπήλαιον βαθεῶν λοχμῶν, ἐν τῇ σιγηλῇ ταύτῃ ὥρᾳ καθ' ἣν ἡ γλαυρὴ, ἡ σύντροφος αὐτῆς, φρουρεῖ τὴν κρύπτην ἐκείνην βλασυρόπεις καὶ ἀκίνητος. Πι μορφή τῆς, ὡς ἡ Φοῖβη ὠχρῶλεως, ἡκτινοβόλει ὡς ἐκείνη, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον

ἡσυχάζοντες ἐν τῷ σκότεινι οἱ μεγάλοι αὐτῆς παμμέ-
λανεσσι ὀφθαλμοί· ἐπὶ τοῦ μετώπου ἔφερε δίκην δια-
δήματος φαεινὴν ταινίαν ἣ δὲ μελανόστιλπος αὐ-
τῆς κυμαίνεσθαι κόμη καὶ ὁ χιωνώδης πέπλος ἔπε-
ρύζον ἐν τῷ νυκτὶ ἀέρι μεγαλοπρεπῶς. Ἦν ἀλη-
θῆς κόρη τῆς νυκτός· χάρις καὶ μυστήριον, ζόφος
καὶ λάμψις ἐν παραδόξῳ ἀρμονίᾳ συννηνούντο ἐν αὐτῇ
καὶ ἐνέπνεον τρέμον θῆμα καὶ θαυμασμόν.

Ἐκράτει ἐν τῇ πελάγῃ χρυσὴν τινα κόριν ἦν ὥπι-
σαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ἐν ἀκαρεὶ τότε ἀνεφύη ἐκεῖ
βόδι ἑὺκνήμις καὶ μυρόεσσα· ἀλλ' οὐαὶ εἰς τὴν Νύμ-
φην τὴν τομήσασαν κατὰ τὴν αὐγὴν νὰ δρέψῃ ἐν
τῶν καλλιγυρίων ἐκείνων βόδων· αἱ περὶ αὐτὸ ὑπο-
λανθάνουσαι αἰχμηραὶ ἀκονταί, ἰοδόλοι ὡς τὰ ἐν τῷ
στυγερῷ τῆς Ὑδρας αἵματι ἐμβάφιντα βέλη τοῦ
πολυμήνου Ἡρακλείους, ἐδηλητήριασαν ἀν' αὐτὴν
πρὶν ἢ ἡ πορφύρεα ὄψις τοῦ αἵματος ὠχρίσῃ ὑπὸ
τοὺς πυροειδεῖς τοῦ ἡλίου σπινθηρισμούς.

Αἱ ἀβραὶ Νύμφαι μετὰ σεβασμοῦ τὸ ἀντρον αὐτῆς
ἠπίνεον ὁσάκις ἐν ὁμίλοις μετ' ἀομμάτων περιήρχοντο
τὸ πεδίον· ἀν' οὗ ποτε πρὸ αὐτοῦ ἔφθονον, ταχέως
ἐμάκρυνον τὸ βῆμα φοβούμεναι μὴ ἡ νυκτίφοιτος
θεότης διὰ μιᾶς μόνης πνοῆς ἢ διὰ κόκκων τινῶν
μόνον φαρμακώδους κόνεως ἀνῆλθῇ καὶ ἀκόπως ὅλως
μεταβιβάζῃ αὐτὰς ἐν ἀκαρεὶ ἀπὸ τῆς ἀνιήρας τῆς
ζωῆς ἀγκάλῃς εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Θανάτου τοὺς
σκοτόεντας. Καὶ καθ' ὅσον ἔφευγον ἐντροπαλιζόμε-
ναι, ἀμφιγύειτο ἐκάστη ἐν τρομάδῃ ψιθύρῳ ὅτι εἶδε
τὴν κόρην τοῦ ζόφου πρὸ τινος νύκτωρ ἐν τῷ παρὰ τὸ
ἀντρον λαμπρῷ σπείρουσαν τὴν μαγικὴν φυάδιον
χρυσόκρινον, ἣ παρὰ τὴν ρηγμῖνα θλάσας εὐχερῶς ὥσπερ
ἔδρεπε χλωρούς κλώνας τοὺς λιθώδεις τῶν κορκαλλίων
βροχίονας.

Ἀλλ' ἡ κόρη τῆς νυκτός οὐδεμίαν τούτων διανοεῖτο
νὰ βλάψῃ ποτέ· οὐχὶ διότι ἐνεφορεῖτο συμπαθῶν πρὸς
αὐτὰς αἰσθημάτων, ἀλλὰ διότι ἄπαν τὸ ἐν τῇ καρ-
δίᾳ αὐτῆς φωλεῖον μίσος ἐξετοξεύετο πρὸς μίαν μό-
νην τῶν μακρῶν Νυμφῶν, τὴν χρυσοπέδιλον Ρόδειαν.

Ἦ θεία κόρη οὐδόλως ὑποπεύουσα ὅτι αὐτὴ μόνη
ἦν τὸ ἀντικείμενον τοῦ κολλάζοντος τῆς γοήσεως
μίσους, μηδὲ φανταζομένη τί ἐκείνη κατ' αὐτῆς
ἔδυσσοδόμει, ἐβίω ἀμέριμνος παρὰ τὴν γλώσσην ἀκτὴν
καὶ ἐτρυφά ἐνηδύνων ἐν τῇ ἡλιόλαμπῃ καλλονῇ τῆς
γενεθλίου αὐτῆς νήσου.

Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἐνάλιοι Τρίτωνες ὑπέπετρεσαν τὴν
μυστηριώδη τῆς νήσου ἀνίστασιν καὶ προσορμούντες
πολλὰκις εἰς τὴν πέλαγον τὰς ροδοειδέας κόγχας
τῶν ἀνθρώπων τὰς καλλιπάραιους Νύμφας περὶ αὐ-
τῆς. Εἰς μόνος ἐκ τῶν χρυσοκόμων Τρίτωνων, ὁ Θά-
μας, παραδόξως τῆς εὐνοίας αὐτῆς ἀξιοῦμενος, ἐξη-
ρεῖτο τῶν λοιπῶν. Τούτων πολλὰκις ἐκάλει ἡ νύκτιος
θεὸς εἰς τὴν κρύπτην αὐτῆς, ἐπὶ μακρὸν δὲ συμβου-
λευμένη, ἀπέστελλεν εἰς αὐτὸν ἐκτελεστήν τῶν
κρυφίων σχεδίων τῆς.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΚΟΡΗΝΑΙΑ Α. ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

Ἦν τῇ τακτικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης δευτέ-
ρας παρεχωρήθη ἡ αἴθουσα τοῦ Συλλόγου τῇ Ἑλλη-
νοκαθολικῇ Ἑταιρείᾳ Συμπνοίᾳ, παρεπέμφθη δὲ
ἐκὼν πονήματα ὑποβαλλόμενα τῇ Καραπαναφίᾳ
ἀγωνίᾳ τῇ Ἑκπαίδευτικῇ ἐπιτροπῇ. Αὕτη κατὰ τὴν
ἐδοξάσα ταύτην ποιῆσθαι ἐναρξὴν τῆς μελέτης
καὶ κρίσεως αὐτῶν, ἵτις, ὡς γνωστὸν, ὑποβλήθη-
ται κατὰ μόρτιον.

Ἑταιρεία τῶν μεσαιωνικῶν ἐρευνῶν.

Αἱ δύο τελευταῖαι συνεδρίαὶ αὐτῆς, γενόμεναι τὴν
14 καὶ τὴν 21 λήγοντες, ἐνδοχολήθησαν εἰς ζη-
τήσεις καὶ ἀκροάσεις ἀνακρινόμενων ἀξιοσημειωτῶν
ἢ μὲν τοῦ ἱστορικοῦ Τμήματος ἀκροάσας τριῶν
τοιούτων, ἵτις τῆς τοῦ κ. Ι. Μυλιοπούλου «περὶ
τοῦ κύρους τοῦ ὁθωμανοῦ ἱστοριογράφου Σέϊδ Ἀλῆ»
καὶ τῶν ὑποβληθεισῶν ὑπὸ τῶν κ. κ. Ἡλίου Ἀλεξαν-
δρίδου καὶ Μ. Γεδεῶν «περὶ τῆς ἐν Καστορίᾳ σχολῆς
τοῦ Γεωργίου Καστοριώτου ἢ Καστριώτου», αἵτινες
συμπληροῦσιν ἀλλήλους. Ἐπὶ τῇ ἀνακρινόμενῃ τοῦ κ.
Ι. Μυλιοπούλου τὸ ἱστορικὸν Τμήμα, ποδοῦν πλείο-
να τοῦ θέματος ἀνάπτυξιν, ἀνέθετο τῷ κ. Γρηγορίῳ
Κακάδᾳ πληρεστέρῳ ἐξετάσας τὸν συγγραμμάτων
τοῦ Σέϊδ Ἀλῆ, περὶ δὲ τῆς ἐν Καστορίᾳ σχολῆς πα-
ρεκάλεσε τὸν κ. Ἀλεξανδρίδην νὰ γράψῃ πλατύτε-
ρον, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν καὶ τινὰ ἑτέρα πατριαρχι-
κὰ γράμματα. Ὁ κ. Μ. Γεδεὼν ἐγνώρισε τῇ Τμήμα-
τι τὴν ἀπὸ τοῦ 1706—1716 συνῆραξιν ἐν Καστο-
ρίᾳ δύο σχολείων, ὠνόμασε τοὺς διδασκάλους αὐτῶν,
καὶ προσέθηκε τινὰ περὶ σχολείων ἑτέρων, ἅτινα
ἔφρονε ὅτι συνεστήθησαν ἐν Παλαιστίνῃ κατὰ τὰς
ἀρχὰς τοῦ 11^{ου} αἰῶνος, διαπύνας τοῦ Καστοριώτου.
Ἦ συνεδρία κατόπιν ἤρξατο τῆς ζητήσεως σπου-
δαίου θέματος· «Τί σημαίνουσιν, ἱστορικῶς καὶ κα-
νονικῶς ἐξεταζόμενοι, οἱ τίτλοι πρὸς ἑδρος καὶ
τὸν τόπον ἐπέχων, προταττόμενοι ἐνίοτε ἀρ-
χιερατικῶν τινῶν ὑπογραφῶν». Ὁ τοῦ ζητήματος
εισηγητὴς κ. Ἡλ. Ἀλεξανδρίδης ὑπέβαλε δύο ἐξη-
γήσεις, πρὸς ἃς ἀπάντησεν ὁ κ. Μ. Γεδεὼν, ὠρίσθη
δὲ ἡ συνεδρία τῆς 18 προερχοῦς ἀπριλίου πρὸς πρῶ-
την ἐπὶ τοῦ θέματος ζήτησιν. Ἐνεκα τοῦ προκε-
χωρηκότος τῆς ἡμέρας ἀνεβλήθη εἰς τὴν σήμερον, κυ-
ριακὴν, ἡ δὲ Ἀγίου Ὁρους ἐπὶ τοῦ τακτικοῦ μέλους
κ. Ἀλεξανδρου Εὐμορφόπουλου Λαυριώτου σταλεῖσα
ἀνακοινώσις «περὶ τῆς ἐν τῇ νήσῳ Σκοπέλῳ σχολῆς».

Ἦ δὲ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Τμήματος συνεδρία (21
λήγοντος), καθ' ἣν προήδρευεν ὁ πρόεδρος αὐτοῦ κ.
Γ. Β. Βεγλερίδης ἀκροάσας ἐπὶ δύο ὥρας καὶ ἡμίσειαν
πέντε ἀνακρινόμενων· οἱτοί «περὶ τοῦ εὐκτηρίου τῆς
Ἀγίας Σοφῆς τῶν Χαλκοπαρατείων» ὅτι οὐκ ἦν ἴδιος
ναός, ἀλλὰ ἔκτιστο ἐν αὐτῇ τῷ μεγάλῳ ναφ, καὶ ὅτι
ἡ τιμὴ ἐσθῆς τῆς Θεοτόκου ἐσώζετο οὐχὶ ἐν τοῖς
Χαλκοπαρατείοις, ἀλλ' ὁ κ. Βεγλερίδης εἶπεν τὴν ἀνα-
κοινώσιν ὑπέβαλεν ὁ κ. Μυλιοπούλος—«περὶ τῶν ἐν
Βαθυρρύακι καὶ Θεραπειῶσι ἀγιασμάτων», ὑπὸ Δ. Κα-
λέμν—«περὶ τῶν ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ Μάκρῃ τοιού-
των», ὧν τινὰ φαίνονται παλαιὰ ἱερά πηγαί, ἀφιε-

ρωμένοι εἰς θεότητα τῆς ἰδωλολατρικῆς περιόδου,
ὑπὸ Γ. Λαμπουσιάδου, καθηγητοῦ τοῦ ἐν Ἀδριανου-
πόλει Ζαπτείου—«περὶ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει
τοιούτων» ὑπὸ Ἡλίου Ἀλεξανδρίδου, φρονούντος
ὅτι ὅπου νῦν ἀγίασμα, ἐκεῖ οὐ ζητητέον ναὸν βυ-
ζαντινόν—«περὶ τριῶν ἐν Σαλματομύρῳ ἀγιασμά-
των» ὑπὸ Β. Παραφοπούλου, ἀναγγέλλοντος τῇ Ἑ-
ταιρείᾳ τὴν ὑπαρξὴν παναρχίας πηγῆς, πιθανῶς τῶν
πρὸ Χριστοῦ χρόνων· ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης τὸ
Τμήμα θέλει ἀσχοληθῇ κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς σή-
μερον, ψηφίσαν δ' εὐχαριστίας τῇ κ. Καλέμν, παρε-
κάλεσεν αὐτὸν ὥπως συμπληρουμένη ἐκτεθῇ ἐπιστι-
μονικῶς ἡ γνωμοδότησις αὐτοῦ, ἵνα ὡς συμπέρασμα
φανῇ συνέπειαι τῶν ὑπὸ τῆς διατριβῆς αὐτοῦ τιθε-
μένων ὅρων.

Ἦν τῇ συνεδρίᾳ τῆς σήμερον, καθ' ἣν θέλουσι συ-
νεδριάσαι τὰ δύο Τμήματα, ὑποβλήθησαν γινωμο-
δοτήσεις τῶν κ. Dr A. Mordtmann, M. I. Γεδεῶν
(κατὰ τῆς μονομερούς ἱστορικῆς καὶ τῆς ἐκ παραδύ-
σεως ἀπόψεως τοῦ θέματος) καὶ Γρ. Κ. Κακάδα, κα-
τατεθῆσαν δὲ αἱ ἱστορικαὶ ἐπιτύμβιοι ἐπιγραφαὶ
τῶν παρ' ἡμῖν νεκροταφείων.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Οὐδὲν τῶν οὐρανίων φαινομένων ἐξαδκεῖ ἐπὶ τοῦ
ἀνθρώπου καὶ τῶν λοιπῶν ὀργανικῶν ὄντων ἐπιρ-
ροὴν μεζίονα τῆς τῶν ἡλιακῶν ἐκλείψεων. Οὐ μόνον
δὲ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς παχυλῆς ἀμαθείας,
καθ' οὗς αἱ ἡλιακαὶ ἐκλείψεις, ἐνεκα τῆς παντελοῦς
ἀγνοίας τῶν πραγματικῶν λόγων τῆς γενέσεως αἰ-
τῶν, ἐθεωροῦντο ὡς ὑπερφυσικὰ γεγονότα, ὡς ἐκδη-
λώσεις τῆς θείας ὀργῆς, ἀλλὰ καὶ σήμερον ἐτι, ὅποτε
αὐταὶ ἀκριβέστατα ἐρμηνεύονται καὶ προὑπολογί-
ζονται, ἢ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης φαντασίας ἐπενέργεια
αὐτῶν οὐδὲν τῆς ἐντάσεως αὐτῆς ἀπώλεσεν. Οὕτως
ὁ François Arago¹, μεταβάς κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκ
Γαλλίας ὁρατὴν τοῦ ἡλίου ἐκλειψιν² εἰς τὸν γαλλί-
κὸν νομὸν τῶν Ἀνατολικῶν Πυρηνναίων (Pyrenées-
Orientales) καὶ παρακολουθῶν τὰς διαφόρους αἰ-
τῆς φάσεις, περιγράφει ὡς ἐξῆς τὴν ἀνωτέρω σημειω-
θεῖσαν ἐκ τοῦ φαινομένου τούτου ἐντύπωσιν·

Ἦ στιγμή τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκλείψεως προσήγγι-
ζεν. Εἰκοσαεκαχίλιοι περίπου ἄνθρωποι, κρατοῦντες
αἰθαλώδεις θάλασσας, ἐξήταζον τὴν φωτοδόλον σφαί-
ραν, προβαλλομένην ἐπὶ τοῦ κυανοῦ τοῦ οὐρανοῦ.
Μόλις δ' ἡμῖν, ὀπλισμένοι διὰ τῶν ἰσχυρῶν ἡμῶν
διοπτρῶν, ἤρξατο γινόμενῃ ὁρατὴ ἡ μικρὰ τοῦ δυ-
τικοῦ γύρου τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου ἐντομή, ἐντονος
ἰσχυρῆς, κρᾶμα εἰκοσαεκαχίλιων κραυγῶν διαφόρων,
κατέστησεν ἡμῖν γνωστὸν ὅτι μόλις κατὰ τινὰ δευ-
τερόλεπτα προελάθομεν τὴν διὰ τοῦ ἀσπλοῦ ὀφθαλ-
μοῦ ὑπὸ εἰκοσαεκαχίλιων αὐτοσχεδίων ἀστρονόμων
γενομένην παρατήρησιν. . . . Μεταξὺ τῆς στιγ-
μῆς ταύτης καὶ τῶν κατ' ἐλάχιστον χρόνον προηγη-
θεῖσων τῆς ἀλυσχερούς τοῦ ἀστέρος ἐκλείψεως, οὐδὲν

τὸ ἄξιον ἀναγραφῆς ἐν τῇ περιοχῇ τόσων χιλιάδων
θεατῶν παρατηρησάμεν. Ἀλλ' ὅταν ὁ Ἡλιος, ἀνα-
χθεὶς εἰς στενὸν μινίσκον, ἤρξατο ἀποδενέσθαι φω-
τίζον τὸν ἡμέτερον ὀρίζοντα, ἅπαντες κατελήθη-
σαν ὑπὸ τινος ἀνυσυχίας· ἕκαστος ἐθεώρησεν ἀναγ-
καῖον ν' ἀνακοινώσῃ εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν τὰς ἐντυ-
πώσεις του, ἐντεῦθεν δὲ προέκυψεν ὑπόμνητος τις
μυκηθμός παρόμοιος πρὸς τὸν τῆς ἀπὸ καμμένης
θαλάσσης μετὰ τὴν τρικυμίαν. Ὁ θόρυβος καθίστατο
ποσούτῳ ἐντονώτερος ὅσῳ ὁ ἡλιακὸς μινίσκος ἐξη-
σθένει. Τέλος ὁ μινίσκος ἐξηφανίσθη· τὰ σκότῃ διε-
δόχθησαν αἰθινδῶς τὸ φῶς, ἀπόλυτος δὲ σιγὴ
συνώδευσε τὴν ψᾶσιν ταύτην τῆς ἐκλείψεως, ἐπίσης
ἐναργῶς ὡς ἐπραξε τοῦτο τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ ἀστρονο-
μικοῦ ἡμῶν ὥρολογίου. . . . Ἐντελής ἡσυχία ἐδα-
μεισεν ἐν τῇ ἀέρι· τὰ πτηνὰ δὲν ἐξέβαλον πλῆθον.
Μετὰ πανηγυρικὴν δὲ προσδοκίαν δύο περίπου λε-
πτῶν, ἀγαλλιάσεις, ἡρενητιώδεις ἀνευφημῖαι ἐχαι-
ρέτισαν, μετὰ τῆς αὐτῆς σινηκίδεως, μετὰ τῆς αὐ-
τῆς αὐτομάτου ἐκφάνσεως, τὴν ἐκ νέου ἐμφάνισιν
τῶν πρώτων ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Εἰς τὴν σύντομον πλὴν καὶ αὐστηρῶς ἐλθὼν ταύ-
την περιγραφὴν τῶν κατὰ τὰς ὀλικὰς τοῦ ἡλίου ἐκ-
λείψεις ἐντυπώσεων, ἰδίᾳ κατὰ τὴν στιγμήν τῆς
πλήρους τοῦ φωτεινοῦ ἡλιακοῦ δίσκου ἐξαφανίσεως
καὶ τῆς πρῶτης ἐκφανίσεως πάλιν τοῦ ἡλιακοῦ φω-
τός, δύναται τις νὰ προσθέσῃ πλείστας ἄλλας, κα-
θ' ἃς ἀνάλογοι σκηναί, κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἴπτον πα-
ραλλάσσουσαι, συνέβησαν. Οὕτω κατὰ τὴν ἐκλειψὴν
τῆς 6]18 ἰουλίου 1860, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐν
Ἀφρικῇ, καταπληγέντες ὑπὸ τοῦ φαινομένου, ἤρ-
ξαντο προσευχόμενοι καὶ τρεπόμενοι πρὸς τὰς κα-
τοικίας αὐτῶν. Τὰ ζῶα ἐπίσης ὤφθησαν διευθυνό-
μενα πρὸς τὰ χωρία ὡς καὶ κατὰ τὴν προσέγγισιν
τῆς νυκτός, αἱ νῆσσαι συγκεντρούμεναι εἰς πυκνοὺς
ὁμίλους, αἱ χελιδόνες ῥιπτόμεναι κατὰ τῶν οἰκιῶν,
αἱ ψυχαὶ κρυπτόμεναι, τὰ δὲ ἄνθη καὶ ἰδίᾳ τὰ τοῦ
ἀφρικανοῦ ἰδίσκου (hibiscus africanus) κλείοντα τοὺς
κόλπους αὐτῶν.

Ἐπίσης κατὰ τὴν ἐκλειψὴν τῆς 6]18 αὐγούστου
1868, ἦν παρακολούθησεν ὁ κ. Janssen μεταβάς ἐπὶ
τοῦτῃ εἰς τὰς ἀγγλικὰς Ἰνδίας, οἱ πρὸς ὑπηρεσίαν
αὐτοῦ ταχθέντες ἰθαγενεῖς ἀνεχώρησαν τὴν στιγμήν
ἀκριβῶς τῆς ἐνάρξεως αὐτῆς μεταδόντες ὅπως λου-
σάσθαι, διότι κατὰ τινὰ διδάξιν τῆς ὀρησκείας αὐ-
τῶν δέον οὗτοι νὰ βυθισθῶσιν ἐν τῷ ὕδατι μέχρι τῆς
κεφαλῆς πρὸς ἀποδόσθιν τῆς ἐπιρροῆς τοῦ κακοῦ
δαίμονος, ἐπανήλθον δὲ ἅμα τῇ λήξει τοῦ φαι-
νομένου.

Ἐπίσης ἀναφέρεται ὅτι κατὰ τὴν ὀλικὴν ἐκλει-
ψιν τῆς 17]29 ἰουλίου 1878, ἵτις ἦτο ὀλικὴ ἐν ταῖς
Ἠνωμέναις Πολιτείαις, μαῖρός τις, καταληφθεὶς ὑπὸ
τρόμου καὶ νομίδας ὅτι ἤγγικε τὸ τέλος τοῦ κό-
σμου, ἐπνίξεν αἰθνης τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα
αὐτοῦ.

Καὶ ἐν αὐτῇ ὁμως τῇ πεφωτισμένῃ Εὐρώπῃ παρα-
μένουσιν εἰσέτι ἴχνη τῶν ἀρχαίων προλήσεων καὶ
ἀποδίδονται ἐνίοτε τὰ φαινόμενα τῶν ἐκλείψεων τοῦ
ἡλίου εἰς ἣν αἰτίαν καὶ αἱ θύελλαι, αἱ πλημμύραι,
αἱ καταιγίδες, αἱ βορρολογαὶ νόσοι καὶ ἡ λοιπὴ χο-
ρεία τῶν μαστιζόντων τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐν γένει

1) Astronomie Populaire, τόμ. III, σελ. 583.

2) Ἦν τῆς 26]8 ἰουλίου 1812.

τὴν ζώσαν φύσιν δεινῶν, εἰς τὴν θείαν δηλαδὴ ὁρ-
γὴν (θεομνησία). Οὕτως ἀναφέρεται ὅτι κατὰ
τινα μερικὴν ἐκλείψιν, συμβάσαν τὴν 22]8 μαρτίου
1867, αἱ διευθύνονσαι παρθεναγωγίδες τι ἐν Ῥαλλίᾳ
διέταξαν τὰς μαθητρίδας αὐτῶν νὰ προσευχηθῶσιν.
ἵνα διὰ τοῦ μέσου τούτου ἀποδοθῇ ὡς τὴν κατάραν
τοῦ Ὑψίστου, κτλ.

Ἀλλ' ἐπανελάθωμεν εἰς τὸ προκείμενον, ἵτοι εἰς τὴν
σύντομον περιγραφὴν τῆς ἐργασίας τῶν ἡλιακῶν
ἐκλείψεων, τῆς περιόδου αὐτῶν, καὶ τελευταίον εἰς
τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, ἵτοι εἰς τὰ ἀφορῶντα τὴν
πρώτην τῶν δύο ἡλιακῶν ἐκλείψεων τοῦ ἐτους τού-
του, εἰς τὴν ὁλικὴν διελοντί ἐκλείψιν τὴν γεννησο-
μένην τὴν 4]16 προδεχοῦς ἀπριλίου.

Καὶ προκειμένου μὲν περὶ τοῦ πρώτου, ὑπομνη-
σκομέν τοις ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὅτι κατὰ τὰς
ἡλιακὰς ἐκλείψεις ἡ Σελήνη, παρεντιθεμένη κατὰ
τὴν περὶ τὴν ἡμετέραν Γῆν μνησθεὶς περιφορὰν αὐ-
τῆς μεταξὺ τοῦ φωτίζοντος ἡμῶς Ἥλιου καὶ τῆς Γῆς,
ἀποκρύπτεται ἀπ' ἡμῶν τὸν ἀστέρα τοῦτον, ὡς ἀπο-
κρύπτεται αὐτὸς ἀπὸ τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν διὰ
τῶν νεφῶν, ἅτινα καλύπτουσι τὸν οὐρανόν, ἢ καὶ
διὰ νομισμάτων, ὅπερ θέτομεν πλινθίσματα τῇ ὁ-
φθαλμῇ ἡμῶν. Ἐάν χαράξωμεν δύο κύκλους ἀνίσου
ἀκτίνας, ὧν ὁ μὲν μείζων νὰ παριστῇ τὴν διὰ τοῦ
ἐπιστέδου τῆς ἐκλειπτικῆς τορμὴν τῆς σφαίρας τοῦ
Ἥλιου, ὁ δὲ ἐλάττωσιν τὴν διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου
τορμὴν τῆς σφαίρας τῆς Γῆς, καὶ ἀγάγωμεν τὰς δύο
ἀκρας ἐξωτερικὰς ἐφαπτομένης τῶν κύκλων τούτων,
καὶ προδεκόμενοι αὐτὰς μέχρι συναντήσεως πέραν
τῆς Γῆς, νοήσωμεν δὲ εἴτα τὴν ἑτέραν τούτων πε-
ριφερόμενην ἐν ἀδιαλείπτῳ ἐπαφῇ μετὰ τῶν δύο σφαί-
ρων καὶ διερχομένην διὰ τοῦ πέραν τῆς Γῆς σημείου
τῆς συναντήσεως, διαγράφεται ἐν τῇ διαστήματι
ὁρθὸς κῶνος, βάσιν μὲν ἔχων τὸν ἐπὶ τῆς σφαίρας
τοῦ Ἥλιου ὑπὸ τῆς ἐφαπτομένης χαραχθέντα κύκλον,
κορυφὴν δὲ σημειῶν τι τοῦ διαστήματος ἐπὶ τῆς προ-
δεκτοῦ τῆς διακέντρου τῶν δύο σφαίρων καὶ εἰς
ἀπόστασιν 216 περιπὺ γήινων ἀκτίνων ἀπὸ τοῦ
κέντρου τῆς Γῆς κείμενον. Ὁ ὁρθὸς οὗτος κῶνος
τέμνεται ὑπὸ τοῦ κύκλου τοῦ φωτισμοῦ τῆς Γῆς εἰς
δύο τμήματα, ὧν τὸ μὲν πρὸς τὴν κορυφὴν ἀποτε-
λεῖ ὀρθὸν κῶνον, σκερδόν, βάσιν ἔχοντα τὸν κύκλον
τοῦ φωτισμοῦ, τὸ δὲ πρὸς τὴν βάσιν ἀποτελεῖ ὀρθὸν
κόλουρον κῶνον, βάσεις μὲν ἔχοντα τοὺς ὑπὸ τῆς
περιστροφείας ἐφαπτομένης ἐπὶ τῆς σφαίρας τῆς
Γῆς (ἐλάττωσιν βάσεις) καὶ τοῦ Ἥλιου (μείζων βάσεις)
διαγραφέντας κύκλους, ὅψος δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ κέντρου
τῆς Γῆς μέχρι τοῦ κέντρου τοῦ Ἥλιου ἀπόστασιν
ἀνερχομένην εἰς 33200 γήινος ἀκτίνων περιπὺ.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἐάν μὲν ἡ Σελήνη εἰσελθῇ
ἐντὸς τοῦ πρὸς τὴν κορυφὴν ἀποτερινομένου σκερδοῦ
κῶνου, ὅπερ δύναται νὰ συμβῇ κατὰ τὰς ἀντιθέσεις
(παυδέλινος), ὕψισταται αὕτη ἐκλείψιν, ἵτοι παύει
πλέον φωτίζομένη ὑπὸ τοῦ Ἥλιου καὶ ἐπομένως κα-
θίσταται ἀόρατος, ἐάν δὲ εἰσελθῇ ἐντὸς τοῦ κολου-
ρου κῶνου, ὅπερ δύναται νὰ συμβῇ κατὰ τὰς συνό-
δους (νουμηνία), παρακωλύει ὡς σκερδὸν ὅμα τὸν
ὑπὸ τοῦ Ἥλιου φωτισμὸν σημειῶν τινῶν τῆς Γῆς
ἐνὸς αὕτη εὐρίσκεται ἐν τῇ κολουρῇ κῶνῳ, καὶ
κατὰ συνέπειαν ἐπιφέρει τὴν ἐκλείψιν τοῦ Ἥλιου.

Καὶ ἐάν μὲν τὸ ἐπίπεδον τῆς τροχίδας τῆς Σελήνης
περὶ τὴν Γῆν συνέπιπτε μετὰ τοῦ τῆς ἐκλειπτικῆς,
αὐτὸς δὲ εἶνε ὅτι κατὰ πᾶσαν πανσέληνον θὰ συ-
νέβαινε καὶ σεληνιακὴ ἐκλείψις, πᾶσα δὲ νουμηνία
θὰ παρικοινοῦντο καὶ ὑπὸ ἡλιακῆς ἐκλείψεως, ἀλλ'
ἐπειδὴ τὸ ἐπίπεδον τῆς τροχίδας τῆς Σελήνης δὲν
συνπίπτει μετὰ τοῦ τῆς ἐκλειπτικῆς ἀλλὰ σχηματί-
ζει μετ' αὐτοῦ γωνίαν 5° 9' κατὰ μέσον ὄρον (ὡς
κυμαινόμενὴν μεταξὺ 5° 0' 1" καὶ 5° 17' 35"), ἐπι-
ταί ὅτι αἱ ἐκλείψεις αὗται λαμβάνουσι χώραν μόνον
ὅταν τὸ κέντρον τῆς Σελήνης κατὰ τὴν πανσέληνον
ἢ τὴν νουμηνίαν εὐρίσκειται ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν δε-
σμῶν (ἵτοι σημείων καθ' ἃ τέμνεται ἡ τροχὶς τῆς
Σελήνης τὴν ἐκλειπτικὴν) ἢ εἰς μικρὴν ἀπὸ τοῦ ση-
μείου τούτου ἀπόστασιν. Ὁ δὲ ὑπολογισμὸς δεικνύει
ὅτι, ἐάν μὲν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀντιθέσεως τὸ
ἀπὸ τῆς ἐκλειπτικῆς πλάτος τῆς Σελήνης ὑπερβαί-
νῃ τὰς 40 2' 36", 5, ἡ σεληνιακὴ ἐκλείψις εἶνε ἀδύ-
νατος, ἐάν τοῦτο εἶνε μικρότερον τῶν 52' 25", ἡ
ἐκλείψις τῆς Σελήνης εἶνε βεβαία, ἐάν δὲ τελευταίον
τὸ πλάτος περιέχεται μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν τούτων,
ἡ ἐκλείψις εἶνε ἀμφίβολος. Ἐπίσης, ἐάν μὲν κατὰ τὴν
στιγμὴν τῆς συνόδου τὸ πλάτος τῆς Σελήνης ὑπερ-
βαίῃ τὰς 10 34', ἡ ἡλιακὴ ἐκλείψις εἶνε ἀδύνατος,
ἐάν εἶνε μικρότερον τῶν 10 34', ἡ ἐκλείψις τοῦ Ἥ-
λιου εἶνε βεβαία, ἐάν δὲ περιέχεται μεταξὺ τῶν ἀ-
ριθμῶν τούτων, ἡ ἡλιακὴ ἐκλείψις εἶνε ἀμφίβολος.

Ἀμεσος συνέπεια τῶν ἀνωτέρω εἶνε ὅτι αἱ μὲν
σεληνιακαὶ ἐκλείψεις, εἴτε ὁλικαὶ — ἐπὶ τῇ ὑποθέ-
σει ὅτι ὁλικήν τις ἡ Σελήνη εἰσέρχεται ἐν τῇ σκερδῇ
κῶνῳ τῆς Γῆς —, εἴτε καὶ μερικαὶ — ἐάν τμήμα τι
μόνον αὐτῆς παύει δεχόμενον τὸ ἡλιακὸν φῶς — εἶνε
συγχρόνως καὶ ἀνεξαιρέτως ὁραταὶ ἀπὸ σύμπαντος
τοῦ ἔχοντος νόκτα ἡμισφαίριον τῆς Γῆς, ἐνῷ αἱ ἡ-
λιακαὶ ἐκλείψεις, εἴτε ὁλικαὶ — ἐν σημείοις τῆς
Γῆς κειμένους ἐπὶ τῆς προδεκτοῦ τῆς ἐνοῦσης τῆς
κέντρου τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἥλιου ἐπὶ τῆς, ὅταν
κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκλείψεως ἡ Σελήνη εὐρίσκει-
ται περὶ τὸ περιγέιον αὐτῆς (καὶ ἐπομένως φαίνεται
μεγίστη), ἢ δὲ ἴσ' ἐν ἀφίσταται κατὰ πολὺ τοῦ ἀφῆ-
λου (καὶ ἐπομένως ὁ Ἥλιος φαίνεται ἐλάχιστος) —,
εἴτε μερικαὶ — ἐν σημείοις τῆς Γῆς κειμένους εἰς
ἀπόστασιν τινα ἐκατέρωθεν τῆς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας
τῆς Γῆς διαγραφόμενης ὑπὸ τῆς προδεκτοῦ τῆς
διακέντρου τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἥλιου γραμμῆς —,
εἴτε καὶ δακτυλιοειδῆς — ἐν σημείοις τῆς Γῆς
κειμένους μὲν εἰς ἅν θέσιν καὶ κατὰ τὰς ὁλικὰς ἐκ-
λείψεις, ἀλλὰ καθ' ἃν ἐποχὴν ἡ μὲν Σελήνη εὐρίσκει-
ται εἰς τὸ ἀπὸ γίγιον αὐτῆς (καὶ ἐπομένως φαίνεται
ἔχουσα τὴν ἐλάχιστην διάμετρον), ἢ δὲ ἴσ' ἐν ἀφί-
σταται κατὰ πολὺ τοῦ περιγέιου (καὶ ἐπομένως ὁ
Ἥλιος ἔχει τὴν μεγίστην αὐτοῦ φαινόμενικὴν διά-
μετρον), ὅπότε δὲν καλύπτεται ὁλοσχερῶς ὁ ἡλιακὸς
δίσκος ὑπὸ τοῦ σκερδοῦ δίσκου τῆς Σελήνης, ἀλλὰ
παραμένει κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς κεντρικῆς φάσεως
δακτυλιοειδὲς φωτεινὸν τμήμα τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου
περιβάλλον τὸν ἀόρατον (σκοτεινόν) δίσκον τοῦ ἡ-
μέτερου δορυφόρου, — αἱ ἡλιακαὶ λέγομεν ἐκλείψεις
δὲν εἶνε συγχρόνως καὶ ἀνεξαιρέτως ὁραταὶ ἀπὸ
σύνπαντος τοῦ ἔχοντος ἡμέραν κατὰ τὴν στιγμὴν
τῆς ἐκλείψεως γήινου ἡμισφαίριου, ἀλλὰ προηγουμένως

μὲν ἡ ἐκλείψις ἐν τοῖς πρὸς δυσμὰς κειμένοις τόποις
καὶ ἐπιταί ἐν τοῖς πρὸς ἀνατολὰς, δὲν εὐτυχεῖται δὲ
νὰ ἴδωσι τὴν ἡλιακὴν ἐκλείψιν ὅπαντα τὰ σημεῖα
τοῦ ἐν τῇ ἡλιακῇ φωτὶ εὐρίσκόμενου ἡμισφαίριου
τῆς Γῆς κατὰ τὴν ἐκλείψιν, ἀλλὰ μόνον τὰ κείμενα
ἐπὶ τῆς προδεκτοῦ τῆς διακέντρου τῆς Σελήνης
καὶ τοῦ Ἥλιου εὐθείας (ἐκλείψις κεντρικὴ), ἢ
εἰς ἀρμόδιαν ἀπὸ τῆς γραμμῆς τῆς κεντρικῆς ἐκλεί-
ψεως ἀπόστασιν.

Εἰς ταῦτα δέον νὰ προστεθῇ ὅτι, ἕνεκα τῆς προ-
φανῶς μείζονος ἐκτάσεως τοῦ ἐν τῇ κολουρῇ κῶνῳ
τμήματος τῆς σεληνιακῆς τροχίδας ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ
στενωτέρῳ σκερδῇ τῆς Γῆς κῶνῳ τμήματος αὐτῆς, ὁ
ἀριθμὸς τῶν ἡλιακῶν ἐκλείψεων, ἀπολύτως θεωρού-
μενος, δέον νὰ ὑπερβαίῃ καὶ ὑπερβαίνει πράγματι
τὸν τῶν σεληνιακῶν, ἔχων πρὸς αὐτὸν περίπου τὸν
λόγον 3 : 2, ἵτοι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὅλων ἐκλείψεων
τὰ 3/5 περίπου εἶνε ἡλιακαὶ, τὰ δὲ 2/5 σεληνιακαὶ,
καὶ τοῖς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡλιακῶν ἐκλείψεων, σχετικῶς
πρὸς τὰ αὐτὰ σημεῖα τῆς γῆνης ἐπιφανείας ἐξετα-
ζόμενος, εὐρίσκειται ὑποδεέστερος τοῦ τῶν σεληνια-
κῶν, ὅπερ ὅμως εὐχερῶς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω
σημειωθέντων περὶ τῶν συνθηκῶν τῆς ὁρατότητος
τῶν ἐκλείψεων τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἥλιου ἐξηγη-
νύεται.

Περὶ τοῦ δευτέρου δὲ ζητήματος, ἵτοι περὶ τῆς
περιόδου τῶν ἐκλείψεων ὄντος τοῦ λόγου, σημειού-
μεθα ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζαν ὅτι αἱ ἐκλείψεις, εἴτε
σεληνιακαὶ εἴτε καὶ ἡλιακαὶ ἐπανέρχονται κατὰ τὴν
αὐτὴν περίπου τάξιν ἐν περίοδῳ 18 ἐτῶν καὶ 11 ἡ-
μερῶν ἢ 223 σεληνιακῶν μηνῶν, ἢ δὲ περίοδος αὕτη
εἶνε γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Σάρος (τῶν Χαλδαίων)
καὶ περιλαμβάνει 70 ἐκλείψεις, ὧν αἱ 41 ἡλιακαὶ αἱ
δὲ λοιπαὶ 29 σεληνιακαὶ, ἐπανερχομένης κατὰ τὰς
αὐτὰς μὲν μνηολογίας καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν περίπου
τάξιν οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τοὺς αὐτοὺς τόπους τῆς Γῆς.
Εἰς ἐκείτην τῶν περιόδων τούτων περιλαμβάνονται
κατὰ μέσον ὄρον 28 κεντρικαὶ ἐκλείψεις τοῦ Ἥλιου,
ἵτοι δυνατόναι κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ ὦσιν ὁλικαὶ
ἢ καὶ δακτυλιοειδῆς. Σπανιόταται δὲ ἐν γένει, ἕνεκα
τῆς στενότητος τῆς ζώνης τῆς γῆνης ἐπιφανείας
ἐν ᾗ συμβαίνουσιν αὗται, εἶνε αἱ ἐν τῇ αὐτῇ τόπῳ
ὁλικαὶ ἢ δακτυλιοειδῆς ἐκλείψεις.

Ὁ Halley εὗρε τῷ 1715 ὅτι ἀπὸ τοῦ 1140, ἵτοι
ἐν διαστήματι 575 ἐτῶν, οὐδεμία ἐκ Λονδίνου ἐγέ-
νετο ὁρατὴ τοῦ ἡλίου ἐκλείψις. Ἀπὸ δὲ τῆς ἐκλεί-

ψεως ταύτης τοῦ 1715 οὐδεμία ἄλλα ἐκ Λονδίνου
ἐγένετο ὁρατὴ.

Ἐν Montpellier δὲ, πολλὰ τοῦ Λονδίνου ὑπερ-
χούσῃ κατὰ τὸν συνδυασμὸν τῶν πρὸς παραγω-
γὴν τοῦ φαινομένου συντελοῦντων διαφόρων στοι-
χείων, ἐγένοντο ὁραταὶ ἐν διαστήματι 506 ἐτῶν τέσ-
σαρες μόνον ὁλικαὶ ἐκλείψεις : ἡ τῆς 20)1 Ιανουα-
ρίου 1386, ἡ τῆς 26)7 Ιουνίου 1415, ἡ τῆς 30)12
μαίου 1706 καὶ ἡ τῆς 26)8 Ιουλίου 1842.

Ἐκ Παρισίων δὲ, κατὰ μὲν τὸν 17ον αἰῶνα μία
ὁλικὴ ἡλιακὴ ἐκλείψις ἐγένετο ὁρατὴ, ἡ τοῦ 1654,
κατὰ δὲ τὸν 18ον, ἡ τοῦ 1724, ἐν δὲ τῇ 19ῃ αἰῶνι
οὐδεμία ἐκλείψις ἐγένετο οὐδὲ γινώσκειται ὁρατὴ.

Ἡ δὲ διάρκεια τῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως, ἀπὸ τῆς
πρώτης μέχρι τῆς τελευταίας ἐπαφῆς τοῦ σεληνια-
κοῦ μετὰ τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου, εὐρίσκειται διὰ τοῦ
ὑπολογισμοῦ μὴ ὑπερβαίνουσα τὰς 4 ὥρας 29' 44"
ἐπὶ τόπου κειμένου ἐπὶ τοῦ γήινου ἰσημερινοῦ, φθι-
νούσα δὲ κατὰ λόγον εὐθὺν πρὸς τὸ γεωγραφικὸν
πλάτος τῶν τόπων καὶ μόλις ἐξιδουμένη πρὸς 3 ὥρ.
26' 32" ἐπὶ τοῦ παραλλήλου τῶν Παρισίων. Ἡ δὲ
διάρκεια τῆς ὁλικῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως ἐπίσης εὐ-
ρίσκειται μὴ δυναμένη νὰ διαρκέσῃ πλέον τῶν 7' 58"
ἐπὶ τοῦ ἰσημερινοῦ, καὶ πλέον τῶν 6' 10" ἐπὶ τοῦ
παραλλήλου τῶν Παρισίων, δυναμένη δὲ νὰ ἔχῃ πᾶ-
σας τὰς κατωτέρας τῶν ἀριθμῶν τούτων τιμὰς. Οὕ-
τως ἡ ὁλικὴ ἐκλείψις τοῦ 1706 διάρκεσεν ἐν Montpel-
lier ἐπὶ 4' 40" ἢ τοῦ 1716 ἐν Λονδίνῳ ἐπὶ 3' 57"
ἢ τοῦ 1724 ἐν Παρισίοις ἐπὶ 2' 16" ἢ τοῦ 1806 ἐν
Ἀμερικῇ ἐπὶ 4' 37" ἢ τοῦ 1842 ἐν Περίπινδον ἐπὶ
2' 40" ἢ τοῦ 1851 ἐν Ἀντζικ ἐπὶ 2' 55" ἢ τοῦ
1860 ἐν Ἀλγερίᾳ ἐπὶ 2' 10" ἢ τοῦ 1871 ἐν Αὐστρα-
λίᾳ ἐπὶ 4' 23" ἢ τοῦ 1874 ἐν Ἀκρωτηρίῳ ἐπὶ 3'
31" ἢ τοῦ 1875 ἐν Σινικῇ ἐπὶ 4' 38" ἢ τοῦ 1878
ἐν ταῖς Ἑνωμέναις Πολιτείαις ἐπὶ 3' 11" ἢ τοῦ
1886 ἐν τῇ νήσῳ Γροναδᾶ (ἐν τῇ Ἀντιλλικῇ θαλάσ-
σῃ) ἐπὶ 3' 52" κτλ. Τῶν δὲ δακτυλιοειδῶν ἐκλείψεων
ἡ κεντρικὴ φάσις ὑπολογίζεται ὅτι δὲν δύναται νὰ
ὑπερβῇ τὰς 12' 24" ἐπὶ τοῦ ἰσημερινοῦ, καὶ τὰ 9'
56" ἐπὶ τοῦ παραλλήλου τῶν Παρισίων.

Ἐπιθυλοσόμενοι νὰ συνεχίσωμεν τὰ περὶ τῶν
ἐκλείψεων ἐν γένει καὶ ἰδίᾳ τὰ περὶ τῆς ἐγγι-
ζούσης ὁλικῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως τῆς 4)16 ἀπρι-
λίου ε. ε., δημοσιεύομεν ἐνταῦθα τὸν πλήρη κύκλον
τῶν ἡλιακῶν καὶ σεληνιακῶν ἐκλείψεων, ἐν ᾗ περι-
λαμβάνεται καὶ τὸ τρέχον ἔτος 1893, ἔχοντα ὡς :

Πλήρης κύκλος τῶν δεληνιακῶν καὶ ἡλιακῶν ἐκλείψεων.

Ἐκλείψεις Ἡλίου.

Ἐκλείψεις Σελήνης.

Τὴν 10|22 Ἰανουαρίου. — Δακτυλιοειδής.
7|19 Ἰουλίου. — Δακτυλιοειδής.

1870

Τὴν 16|28 Δεκεμβρίου. — Μερική.

1880

30|11 Ἰανουαρίου. — Ὀλική.
25|7 Ἰουλίου. — Δακτυλιοειδής.
20|1 Δεκεμβρίου. — Μερική.
19|31 Δεκεμβρίου. — Μερική.

10|22 Ἰουνίου. — Ὀλική.
4|16 Δεκεμβρίου. — Ὀλική.

1881

15|27 Μαΐου. — Μερική.
9|21 Νοεμβρίου. — Δακτυλιοειδής.

31|12 Ἰουνίου. — Ὀλική.
23|5 Δεκεμβρίου. — Μερική.

1882

5|17 Μαΐου. — Ὀλική.
29|10 Νοεμβρίου. — Δακτυλιοειδής.

Οὐδεμία.

1883

24|6 Μαΐου. — Ὀλική.
18|30 Ὀκτωβρίου. — Δακτυλιοειδής.

4|16 Ὀκτωβρίου. — Μερική.

1884

15|27 Μαρτίου. — Μερική.
14|26 Ἀπριλίου. — Μερική.
7|19 Ὀκτωβρίου. — Μερική.

29|10 Ἀπριλίου. — Ὀλική.
22|4 Ὀκτωβρίου. — Ὀλική.

1885

4|16 Μαρτίου. — Δακτυλιοειδής.
28|9 Σεπτεμβρίου. — Ὀλική.

18|30 Μαρτίου. — Μερική.
12|24 Σεπτεμβρίου. — Μερική.

1886

21|5 Μαρτίου. — Δακτυλιοειδής.
17|29 Αὐγούστου. — Ὀλική.

Οὐδεμία.

1887

10|22 Φεβρουαρίου. — Δακτυλιοειδής.
7|19 Αὐγούστου. — Ὀλική.

27|8 Φεβρουαρίου. — Μερική.
22|3 Αὐγούστου. — Μερική.

1888

30|11 Φεβρουαρίου. — Μερική.
27|9 Ἰουλίου. — Μερική.
26|7 Αὐγούστου. — Μερική.

16|28 Ἰανουαρίου. — Ὀλική.
10|22 Ἰουλίου. — Ὀλική.

1889

20|1 Ἰανουαρίου. — Μερική.
16|28 Ἰουνίου. — Δακτυλιοειδής.
10|22 Δεκεμβρίου. — Ὀλική.

4|16 Ἰανουαρίου. — Μερική.
30|12 Ἰουλίου. — Μερική.

1890

5|17 Ἰουνίου. — Ὀλική.
30|12 Δεκεμβρίου. — Ὀλική.

14|26 Νοεμβρίου. — Μερική.

1891

25|6 Ἰουνίου. — Δακτυλιοειδής.
19|1 Δεκεμβρίου. — Μερική.

11|23 Μαΐου. — Μερική.
3|15 Νοεμβρίου. — Ὀλική.

1892

14|26 Ἀπριλίου. — Ὀλική.
8|20 Ὀκτωβρίου. — Μερική.

29|11 Μαΐου. — Μερική.
23|4 Νοεμβρίου. — Ὀλική.

- 1 Ἡ ἀντίστοιχος ἑκλείψις τῆς 15|27 Ἰουνίου 1862 ἦτο μερική.
- 2 Ἡ ἀντίστοιχος ἑκλείψις τῆς 23|5 Μαΐου 1864 ἦτο δακτυλιοειδής.
- 3 Ἡ ἀντίστοιχος ἑκλείψις τῆς 10|22 Δεκεμβρίου 1870 ἦτο Ὀλική.
- 4 Ἡ ἀντίστοιχος ἑκλείψις τῆς 25|6 Ἰουνίου 1872 ἦτο δακτυλιοειδής.
- 5 Ἡ ἀντίστοιχος ἑκλείψις τῆς 14|26 Μαΐου 1873 ἦτο μερική.
- 6 Ἡ ἀντίστοιχος ἑκλείψις τῆς 28|10 Ὀκτωβρίου 1874 ἦτο δακτυλιοειδής.

- 1 Ἐλλείπει ἡ ἀντίστοιχος ἑκλείψις τῆς 30|11 Ἀπριλίου 1865.
- 2 Ἐλλείπει ἡ ἀντίστοιχος ἑκλείψις τῆς 10|22 Μαΐου 1872.
- 3 Ἡ ἀντίστοιχος ἑκλείψις τῆς 30|12 Μαΐου 1873 ἦτο Ὀλική.
- 4 Οὕτω προέβλεψεν ὁ πρὸς τοῦ A. M. d. R. d. Long., ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς ὁ L. Figuer ἀναγράφει ὀλίγη ἑκλείψις γενόμενη τῆς 15|27 Μαΐου.

Προϋπολογίζονται δὲ αἱ ἐξῆς ἐκλείψεις.

4|16 Ἀπριλίου. — Ὀλική.
27|9 Ὀκτωβρίου. — Δακτυλιοειδής.

1893

Οὐδεμία.

1894

25|6 Ἀπριλίου. — Δακτυλιοειδής.
17|29 Σεπτεμβρίου. — Ὀλική.

9|24 Μαρτίου. — Μερική.
3|15 Σεπτεμβρίου. — Μερική.

1895

14|26 Μαρτίου. — Μερική.
8|20 Αὐγούστου. — Μερική.
6|18 Σεπτεμβρίου. — Μερική.

27|11 Μαρτίου. — Ὀλική.
23|4 Σεπτεμβρίου. — Ὀλική.

1896

1|13 Φεβρουαρίου. — Δακτυλιοειδής.
28|9 Αὐγούστου. — Ὀλική.

16|28 Φεβρουαρίου. — Μερική.
11|23 Αὐγούστου. — Μερική.

1897

20|1 Φεβρουαρίου. — Δακτυλιοειδής.
7|19 Ἰουλίου. — Δακτυλιοειδής.

Οὐδεμία.

1898

10|22 Ἰανουαρίου. — Ὀλική.
6|18 Ἰουλίου. — Δακτυλιοειδής.

26|7 Ἰανουαρίου. — Μερική.
21|3 Ἰουλίου. — Μερική.
15|27 Δεκεμβρίου. — Ὀλική.

1899

30|11 Ἰανουαρίου. — Μερική.
27|8 Ἰουνίου. — Μερική.

11|23 Ἰουνίου. — Ὀλική.
5|17 Δεκεμβρίου. — Μερική.

1900

16|28 Μαΐου. — Ὀλική.
10|22 Νοεμβρίου. — Δακτυλιοειδής.

Οὐδεμία.

Οὕτω δὲ αἱ ἐκλείψεις ἐπανερχονται κατὰ προσέγγιν μίᾳς ἡμέρας κατὰ τὰς ἀντιστοιχοῦς μινολογίας τῆς περιόδου τῶν 18 ἐτῶν καὶ 11 ἡμερῶν, οὐχ ὅμως πάντοτε καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἡμέρας, ὅπερ ἄλλως τε

σημαίνουν καὶ αἱ προσημασιθεῖσαι ὑποσημασιθεῖσαι τῆς μὴ συμπτώσεως τῶν αὐτῶν ἐκλείψεων ἐν ταῖς ὑπὸ τῆς περιόδου ὁριζομέναις ἡμέραις.

ΗΛ. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Σπουδαιότεραν βαθμίδην προσλαμβάνουσιν ὅτιν αἱ περὶ ρωσογερομανικῆς ἐμπορικῆς συνθήκης διαπραγματεύσεις, δικαίως δ' ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος τὰ κυριώτερα τῶν ἁρμόρων αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐξομῶδα ταύτην ἀφιέρωσεν εἰς τὸ ζήτημα, ὅπερ κατ' ἐπιφάνειαν μὲν ἔχει οἰκονομικὸν χαρακτῆρα, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν ἐξεταζόμενον ἀποδεικνύεται μᾶλλον πολιτικοῦ ἐνδιαφέροντος. Παρὰ τὰς ἐν τῇ διαίτη τοῦ Ἡραδεμ-δοῦργου γνωστὰς διακηρύξεις τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου, ὅστις μετ' ὅλον τὸ μετριοπαθὲς τῆς γλώσσας δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπανάληψιν τῶν διὰ στόματος τοῦ ἡρώων ἀρχιγραμματέως λεχθέντων ὅτι ἡ Γερμανία τὸν Θεὸν μόνον καὶ οὐδένα ἑταρον ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτ' ἡρώεσται. Ἡ Γερμανία παντὶ ἀγωνίζεται σθένει νὰ συνάψῃ στενοὺς ἐμπορικοὺς πρὸς τὴν Ρωσίαν δεσμούςς ἐπὶ τῇ ἐλπίδι συσφίξεως τῶν πολιτικῶν σχέσεων. Τοὺς συμβούλους τοῦ γερμανοῦ μονάρχου σφόδρα ταράσσει τὸ ἥσυχον τῆς μεγάλης Ρωσίας, ἐκούσης ὁμοθεν αὐτῆς τὴν ἰσχυρὰν Ἰαλίαν καὶ διὰ τοῦτο μέγαν παρ' ἐκείνοις πρὸς καλὴν ἐργασίαν τῆς ρωσικῆς φιλίας παρατηρεῖται τάσις, συνδυαζομένη καὶ ἐνεκα τῆς ἐμπροσθοῦσης πρὸς

τοτὲ ψυχρότητος ἐν ταῖς σχέσεσι τῶν δύο συμμάχων Αὐστρίας καὶ Ἰταλίας, ὧν ἡ πρώτη, συμπαθὲς φαινομένη τῇ ἀγίᾳ ἑδρᾷ, δυσαρρεστὴ τῇ δευτέρᾳ καὶ ὑποδουλίζει τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τῶν ὁπαδῶν τῆς δούλης Ἰταλίας. Αὐτὸς οὗτος ὁ πρῶτον πρωθυπουργός, ὁ χάριν τῆς μεγαλομανίας αὐτοῦ τὴν πολιτικὴν τοῦ μακαρίτου Δεσπότη τραπεὶς ἐν τῇ ἀνανεώσει τῶν συμμάχων τῆς χώρας αὐτοῦ δεσμών, ἐν ἰδιαιτέροις αὐτοῦ συνδιαλέξεσι δεινῶς τὴν πρὸς τὸν Πάπα φιλοφροσύνην τῶν ἐν Βιέννῃ κατέκρινε καὶ τὴν εἰς τὰς γενομένας τελετὰς ἐπὶ τῷ ἱωβηλαίῳ τοῦ ποντίφηκος συμμετοχὴν δύο μελῶν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου τῆς εἰρημένης πόλεως ἐχαρακτήρισεν ὡς εὐλογον ἀφορμὴν πρὸς διοργάνωσιν σοφῶν διαδηλώσεων κατὰ τῆς δυαδικῆς μοναρχίας. Προσέτι ἡ θρυλουμένη ἀρνήσις τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ ὅπως παραστῇ εἰς τὴν εὐκοσμητικὴν ἐκδήλωσιν τῶν γάμων τοῦ ἰταλικοῦ βασιλικοῦ ζεύγους νέον ἐπιφέρει ἐλαίον ἐπὶ τῆς πυρᾶς καὶ βαθύτερον διανοίγει τὴν καίνουσαν πλινθὴν τῆς αὐτοκρατορικῆς μνηστικῆς, καίτοι ἡ φήμη δυνατόν νὰ διαψευδθῇ, ὑπαρχούσης μάλιστα χρυσῆς γεφύρας τῇ αὐτοκράτειρ Φραγκίσκῳ, τῆς εἰς Ρώμην μεταβάσεως τοῦ συμμάχου Γουλιέλμου ἐπὶ τῇ ἐορτῇ ταύτῃ. Τῇ ἀληθείᾳ ὁ καισαροδυναστεύς, συνοδεύων τὸν σύμ-

μαχον αυτοκράτορα εις Κέρκυραν και εις Κόρινθον επί τοις εγκαίνιαις τῆς ἐκεῖ διώρυκος, δύναται νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὴν Ρώμην, ὅπου μεταβαίνει ἐξάπαντος ὁ Γουλιέλμος, καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ οὕτω τὴν περιστασιν πρὸς ἀπόδοσιν τῆς πρὸ ἐτῶν γενομένης αὐτῷ ἐπισκέψεως τοῦ βασιλέως Οὐμβέρτου καὶ ἱκανοποιῶσιν οὕτω τῆς ἐθνικῆς φιλοτιμίας τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ· καὶ τοῦτου ὁμῶς πραγματουμένου, οὐδὲν καὶ πάλιν τὸ καλὸν νὰ ἐπέλθῃ δύναται, ἐφ' ὅσον τὸ Τρίδεντον καὶ ἡ Τεργέστη ἀποτελοῦσι τὴν Ἀλσατίαν καὶ τὴν Λοθαρηγίαν τῆς Ἰταλίας, ἀενάως δὲ συνδραυλίζεται διὰ μυστικῶν ἐταιριῶν καὶ λοιπῶν τῶ ἐθνικῶν αἰσθημάτων τῶν ὑπὸ τὸ σκίπτρον τοῦ καισαροβασιλέως Ἰταλῶν.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ μοναρχία τῶν Ἀψβούργων παρέχει ἐνίοτε δείγματα πολιτικῆς ἀνεξαρτησίας, οὐ μικρὸν βαρύνοντα ἐπὶ τῶν συμμοχικῶν αὐτῆς δεσμῶν καὶ προκαλοῦντα ἐπομένως τὰς ὑπονοίας τῶν ἐν Βερολίῳ. Ἀπὸ τῆς συνομολογίας τῶν ἐμπορικῶν συνθηκῶν οἱ ἐμπορικοὶ κύκλοι τῆς μοναρχίας ἵκανοὶ ἐπαύσαντο διαμαρτυρόμενοι κατ' αὐτῶν καὶ ἀξιοῦντες εὐμὴ καταγγέλλαν αὐτῶν τοῦλάχιστον τροποποιήσιν ἐπὶ μεζῶνι ὠφέλειᾳ τῆς ἐν Αὐστρουγγαρίᾳ βιομηχανίας· καὶ τοῦ ἐμπορίου τὰς διαμαρτυρίας αὐτῶν ἐπαναλαμβάνουσι νῦν σφοδρότερον κατὰ τὴς ρωσογερμανικῆς ἐμπορικῆς διαπραγματεύσεως καὶ διαδόχῳ γίνονται παρὰ τῇ κυβερνήσει ὅπως ἐνεργήσῃ αὐτὰ τὰ θέοντα ἐν Βερολίῳ πρὸς ματαίωσιν τῶν ρωσογερμανικῶν συνθηκῶν, ὧν συνέπεια ἀναπόδραστος θεωρεῖται ἡ ἐπὶ μᾶλλον βλάβη τῶν συμφερόντων τοῦ ἐμπορίου. Πρόβλεπον οὖν πάντα ταῦτα μικρὸν συμπάλλοντα εἰς τὴν ἐνδοχυσὶν τῶν δεσμῶν τῶν τριῶν συμμάχων καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἐπιμονὴ τῶν ἐν Βερολίῳ ὅπως διὰ τῆς ἀνασυνδέσεως τῶν ἐμπορικῶν πρὸς τὴν Ρωσίαν δεσμῶν συντελέσῃ ἐμμενῶς καὶ εἰς τὴν ἐπίτευξιν παραπλήσιον ἀποτελέσματος ὑπὸ πολιτικὴν ἐποψίν, πρὸς μετρίαν οὕτως εἰ μὴ πρὸς ὀλοσχερῇ ἀποδόσιν τοῦ ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ ρωσικοῦ κολοδοῦ κινδύνου, ὃν φοβερότερον καθίστησι καὶ ἡ τῇ Ρωσίᾳ σύμπραξις τῆς Γαλλίας. Καὶ νὰ μὴ δυνατόν νὰ παρατηρηθῇ ἐν ταῦτα ὅτι, τῆς κυβερνήσεως τοῦ αυτοκράτορος Γουλιέλμου τοιοῦτον ἐπιδικούσης σκοπὸν, ὁ κόμης Καπριβίς ὤφειλε νὰ φανῇ μᾶλλον ἐπιφυλακτικὸς ἐν ταῖς περὶ Ρωσίας δηλώσεσιν αὐτοῦ ἐν τῇ στρατιωτικῇ ἐπιτροπῇ τοῦ κοινοβουλίου καὶ νὰ μὴ ὑποδείξῃ τὸ ἀδύνατον τῆς διὰ διπλωματικῶν μέσων ἀποσώσεως τῆς ἐπὶ τὴν Ρωσίαν ἐκστρατείας· ἀλλ' ἐὰν βαθύτερον ἐξετασθῇ τὰ πράγματα, δύνατον εἶπαι ὅτι αἱ δηλώσεις τοῦ κόμης ἀποβλέπουσιν εἰς τὸ ἐκπτοῖσαι τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ἐν τῇ ζητήματι τοῦ στρατιωτικοῦ νομοσχεδίου, ἡ δὲ περὶ Ρωσίας ἰδιαιτέρα μνεία πηγάζει ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐκπτοῖται πλέον παντὸς ἑτέρου μέσου τοῦ ἐν Γερμανίᾳ.

ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῶν ἐσωτερικῶν ζητημάτων ἡ Ἀγγλία ἐξακολουθεῖ προκαλοῦσα μείζονα προσοχίν ἐπὶ τῇ αἰρίῳ ἐν δευτέρᾳ ἀναγνώσει συζητουμένῳ ἰρλανδικῷ νομοσχεδίῳ. Ὁ κατὰ τοῦτου πόλεμος τῶν συντηρητικῶν σφοδρότερος ἀποδίδει, ἀπανταχοῦ δὲ τοῦ ἠνωμένου βασιλείου συντηρητικοὶ τε καὶ ἐργατικοὶ φιλελευθέροι, τὰ μέντοι κατὰ τοῦ κ. Γλάδ-

στωνος καὶ τῶν ἀπαδῶν αὐτοῦ πνέοντες, δραστηρίως ἐργάζονται ὅπως προκαλέσωσι διαδηλώσεις ἐξω τοῦ κοινοβουλίου καὶ ἐπενέγκωσιν οὕτως ἀντιπερισσάσμεν ἐκτὸς αὐτοῦ, καίτοι τὰ μὲσα ταῦτα ἥκιστα συντελοῦσιν εἰς τὸ διασπάσαι τὴν ἐν Οὐεστμινστέρ πλειονοψηφίαν τοῦ γηραιῷ πρωθυπουργοῦ. Ἰδίᾳ οἱ διαμαρτυρόμενοι τῆς Οὐλστέρης καὶ τοῦ Βελφάστ ἐξώθησαν τὴν κατὰ τοῦ ἀνδρὸς τοῦτου μίλιν ἀκριτοδοῦτον βαθμοῦ, ὥστε ὁ κ. Γλάδστων ἐβρίσκειται ἐν ταῖς εἰκονογραφίαις αὐτοῦ θινὴς πληγῆς, ὥστε ἥτο ὁ Ἰωάννης Οὐδσορ, ὅν αὐτῷ δὲ ἱκανῶς λαμβάνουσι προεβόλῃς καὶ οὐκ ὀλίγοι τῶν ἀπαδῶν καὶ φίλων αὐτοῦ καὶ δὴ καὶ συνεργατῶν. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα εἰς οὐδὲν ἀνύουσι καὶ οὕτω ἡ ἐπιμονὴ τῶν ἐν Οὐλστέρ, ἥτις θὰ παραμείνῃ ὅπως πλατωνικὴ κατὰ πᾶσαν βεβαιότητα, ὥς ἔμεινε καὶ κατὰ τὸ 1870, ὅτε διπλῶνεν ὁ χωριόμοδός τῆς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, οὕτω ἡ μίλιν καὶ ἡ ἀγανάκτησις τῆς ἀντιπολιτευσεως θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀναγκαιότητα τὸν γηραιὸν πρωθυπουργὸν ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ ἐπιστάθμῃ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου αὐτοῦ διὰ τῆς μεγάλης ἐν Ἰρλανδίᾳ μεταρρυθμίσεως καὶ χειραφετήσεως τῆς χώρας ταύτης διὰ προικοδοτικῆς ἰδιαιτέρου κοινοβουλίου. Ἐντεῦθεν ἐξάγεται ὅτι σφοδρόταται ἀπὸ τῆς αἰρίῳ ἀναμείνονται συζητήσεις ἐν τῇ Βουλῇ τῶν κοινοτήτων, περὶ ἧς τοσαῦται ὁ πρωθυπουργὸς τῆς ἀνάσσης στρέφει προσοχίν, ὥστε ἐν δευτέρᾳ τινὶ μοίρᾳ τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν καὶ ἀποφασίζει τὴν σύγκρουσιν πρὸς τὴν Ρωσίαν μὲν ἐν Ἀσίᾳ, καὶ τοὶ ἐν τῇ ἡπείρῳ ταύτῃ σπουδαία διαιρηματίζονται γεγονότα, πρὸς τὴν Γαλλίαν δὲ ἐν Ἀφρικῇ, ὅπου ἡ γαλλικὴ φιλοτιμία, καιρῶς πληγείσα, προοικονομεῖται οὐκ ὀλίγα τὰ δυσάρεστα τῇ Ἀγγλίᾳ, καίπερ δυναμὴ νὰ ὀχυρωθῇ νῦν καὶ ὀπισθοῦν τοῦ ἐπιχειρήματος ὅτι ἀδύνατος τυγχάνει ἡ τοῦ καιροσώτατος τροποποιήσεως, καθ' ἣν ὅραν νέοι φύλαρχοι ἀπὸ τῶν ἐνδον τῆς μαύρης ἡπείρου πρὸς τὰς ἐκβολὰς τῶν ποταμῶν προελθόντες, δικαιούσι τὸν μαρκήσιον Σαλιόσμουρην, εἰπόντα ἄλλατα ὅτι ἀδύνατον εἶναι ἡ Ἀφρικὴ νὰ ἐγκαταλειφθῇ ταῖς Ἀφρικανοῖς, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποδοεῖται ὀλοσχερῶς ὁ κινδύνος περιπλοκῶν.

Ἐν Γαλλίᾳ τὸ παναμερικανικὸν ὑκάνουλον προσλαμβάνει μείζονα σφοδρότητα οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς τῶν πραγμάτων τάξεως, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς ἡθικῆς πτώσεως ἀνδρῶν, οἷς ἄλλοτε ἡ μεγάλη ἐν Εὐρώπῃ δημοκρατία τὰς τύχας αὐτῆς ἐνοπιστεύθη. Αἱ ἐν τῇ κακουργιοδικίᾳ Σικουάντᾳ διεξαγόμεναι ἀνακρίσεις καὶ αἱ καταθέσεις τοῦ πρώην ὑπουργοῦ κ. Βαίῳ, ὅστις τοῦλάχιστον εἶχε τὸν ἱκανισμὸν τοῦ ἀνομομαχίῃ τὸ ἐγκλημα καὶ ζητῆσαι συγγνώμην ἀπὸ τῆς ἀδικηθείσης πατρίδος, ἀποκαλύπτουσι τὸ εἰδεχθῆς τοῦ μετὰ πολλῆς τῆς δολιότητος παρασκευασθέντος θανούλου καὶ δικαίως διεγείρουσι τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ γαλλικοῦ δημοσίου πρὸ τῶν ἀποκαλυπτομένων ἀσχημιῶν.

Ἐν Αὐστρουγγαρίᾳ οἱ φυλετικοὶ σπαραγμοὶ ἐξακολουθοῦσι μετὰ τινος ὁμῶς ὑφέσεως ἐπὶ τῇ πολιτείᾳ τῶν ἀρχῶν τῶν διαφόρων ὁμίλων, τῇ τεινούσῃ εἰς τὸ συνδιαλλάξαι τὸ διεστώτα διὰ τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν πύθων τῶν διαμαχομένων μερῶν· ἐν Οὐγγαρίᾳ ὁμῶς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα προσλαμβάνει

σφοδρότερον τροπὴν. ἡ δὲ κυβερνῶντις ἀναγκάζεται νὰ κύβητ τὸν ἀντίκρουσιν εἰς τὴν ἀντιπολιτευσιν καὶ νὰ τροποποιήσῃ τὸ ἀρχικὸς ὑποβληθὲν ὑπ' αὐτῆς πρόγραμμα ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς.

Ἐκ τῶν λοιπῶν κρατῶν ἡ μὲν Ρωσία ἐνδοχεῖ τὰς ἐν τοῖς δυτικοῖς μεθορίαις φρουρὰς καὶ τὰς ἐν τῇ μέσῃ Ἀσίᾳ, ὅπου οἱ Ἀφγανοὶ ἀπειλητικῶς τρέπονται πολιτείας κατὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ ἐμβάλλουσιν εἰς ἀνυσυχίας τοὺς ἐν Λονδίῳ, ἡ Ἰταλία ἐξακολουθεῖ ἀνυσυχοῦσα ἐπὶ τῇ παναμερικῇ αὐτῆς καὶ προπαγασκυλίζεται νὰ ἐορτάσῃ μεγαλοσπερῶς τὴν εἰσοδικονταστήριδον τῶν γάμων τοῦ βασιλικῆς αὐτῆς ζεύγους, ἡ Ἑλλὰς προαλείφεται εἰς νέαν βουλευτικὴν πύλιν, ἀνγκάλουμένης τῆς βουλῆς εἰς ἔκτακτον σύνοδον πρὸς ἐπιτήρησιν τῶν κυβερνητικῶν νομοσχεδίων, καὶ ἀγωνίζεται νὰ συνομολογήσῃ τὸ δάνειον, ἡ Σερβία ἔχει τὰς βουλευτικὰς ἐκλογάς, καθ' ἧς τὸ φιλελευθέρων κόμμα ὑπερασχεῖ, καὶ τὴν ἄρσιν τοῦ διαζυγίου τῶν πρώην βασιλέων καὶ ἡ Βουλγαρία τὰς ἐκλογὰς τῆς μεγάλης Βουλῆς, ἧς τὸ ἔργον δὲν φαίνεται τοσοῦτο εὐχερὲς μετὰ τὴν ἐν τῇ Ἐπιστάθμῃ Μινύτορι πατρικὴν νομοθεσίαν περὶ διατηρήσεως τῶν διὰ τῆς ὁμοδοξίας περιωρισθῶν παραδόσεων.

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Ὁ βασιλεὺς τοῦ Μαυροβουνίου, ἐν Παρισίοις διατρίβων, ἐξέθηκεν ἐν συνδιαλέξει αὐτοῦ, ἥτις κατὰ τὰς ἐπὶ τῷ Τσαίρῳ λεχθέντα αὐτῷ ἡ γαλλορωσικὴ συμμαχία, ἐπὶ τῶν συμφερόντων ἐξαρτάμενη καὶ ἐν ταῖς κατέλκας ἐγκραταγμένη ὅσα, σφοδρίαν ἀνίστην γρηγορῶς συνθήκη.

— Ἡ περὶ κατάπλου μοίρας τοῦ ρωσικοῦ στόλου εἰς γαλλικὸν λιμένα ζήτημα ἐξακολουθεῖ προκαλοῦν τὴν γενικὴν προσοχίν, καίτοι οὐδὲν ἔτι ἐριστικὸν γινώσκαται, παρὰ τὰς περιφερόμενας φήμας, καθ' ἧς ὁ κατάπλος θεωρεῖται βέβαιος καὶ γίνεται κατὰ ἀγροστον. Ἡ σεπτέμβριον ναυαρχοῦντος τοῦ διαδόχου τοῦ ρωσικοῦ ὀρόνου.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΤΑΙΝΕ.

Καὶ αὖθις τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν εἰς πένθος βυθίζει ὁ θάνατος, ἀφαιρούσας ἐν τῶν κλεισμάτων αὐτῆς, τὸν γηραιὸν φιλόσοφον, κριτικὸν καὶ ιστορικὸν Hippolyte-Adolphe Taine. οὗτος αἱ ποικίλαι καὶ ἐμβριθεῖς ἄμα μελέται καὶ μάλα ἐπὶ θεμάτων τῆς αἰσθητικῆς ἐκρίνοντο ὑπὸ πάντων σοφῶν. Ὁ Ταῖνο ἐγένετο συνεργάτης τῆς Revue des deux Mondes καὶ τῆς Journal des Débats Ἐπιφυλασσόμενοι πλείονα νὰ γράφωμεν ἐν ἐπομένῳ τεύχει, σημειούμεθα ὅτι ὁ σοφὸς ἀνὴρ ἐγεννήθη τῇ 9^ῃ 21 ἀπριλίου 1828 ἐν Vouziers.

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῆς 3 μαρτίου (ν. χ.) ἐξελέγησαν οἱ ἐπίτροποι, ὅπως λάβωσι γνῶσιν τοῦ ἀπαγγελήσαντος λόγου ὑπὸ τοῦ κ. Lavisse ἐπὶ τῇ ἐκδόρῃ αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, ἐπιτελεσθῇ τῇ 4 μαρτίου,

καὶ τῆς ἀπαντήσεως ἣν ποιήσει αὐτῷ ὁ τεταγμένος πρὸς ἐκδόρῃν τοῦ νέου ἀναγνώστη κ. Gaston Boissier, πρόεδρος. Οἱ ἐπίτροποι εἰναι οἱ κ. κ. Maxime Du Camp, Legouvé, Alexandre Dumas καὶ ὁ δὲ δ' Audiffret-Pasquier. Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν ἡ Ἀκαδημία ἐσχολήθη περὶ τὴν μεταρρυθμίτιν τῆς ἐκδογραφίας, ζήτημα ἀπὸ τινος ἀπαρχαίων μεγάλως τὰς φιλολογικὰς κρίσεις τῆς Γαλλίας.

Ἐπὶ τῇ συνεδρίᾳ τῇ 5 ἐπιφανοῖς κριτικῷ φιλόλογον Ταῖνο ὁ πολλὸς Ζολα φαίνεται καὶ αὖθις πιστεύμενος νὰ υποβάλῃ τὴν ὑποψηφίοντα αὐτοῦ διὰ τὴν κενωθεῖσαν ἔδραν, ἀλλ' αὖθις πάλιν προσέκει τῇ διαπρεπεῖ κριτικῷ φιλόλογον Ferdinand Brunetiere, ἔγνωσιν ὅμως ἐν ὃν υποβάλλῃ οὕτως τὴν ὑποψηφίοντα αὐτοῦ, ὥστε πάντες δὲν εἶνε Ζολα.

— Προκαίρου δὲ περὶ τοῦ μυθιστοριογράφου τοῦτου ἐναγάρθρωμεν ὅτι οἷτος ἀπεσπείρει τὸ νέον αὐτοῦ μυθιστορημα ὁ Roussier Pascal, ὅπερ κλείει τὴν σειράν τῶν Roussier-Maquart, ἐξέφανεον ἀπὸ 24 ἐτών. Τοῦ συγγραφέως τοῦ *Debut* ἀναβιβάζεται νῦν ἐπὶ τῆς σελῆς τοῦ ἔκλειον τῶν Παρισίων τὸ *En rage d'amour*, μετατρέπῃ εἰς ἔργον τοῦ θεάτρου ὑπὸ τοῦ Samson.

— Μετέβη εἰς Ἀθήνας ὁ πολλὸς συγγραφεὺς τῆς Κοσμοπολίως κ. Paul Bourget.

— Ὁ Francois Coppé ἐξέδωκεν ἄρτι τόμον διηγημάτων (Nouvelles) ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Longues et Brèves*.

— Ἡ Δανικὴ κυβερνήσις προσθεταὶ νὰ πέμψῃ εἰς τὴν Βαλτίαν τοῦ Σικάγου χειρόγραφον ἀποδεικνύοντα, ὡς φαίνεται, ὅτι ὁ Χριστοφόρος Κολόμβος οὐδαμῶς ἐστὶν ὁ πρῶτος Εὐρωπαῖος ὅστις ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικὴν. Τὸ ἔγγραφο ταῦτα ἀποσταλίσονται ἐπὶ αὐστηροῦς ὁρις ἐν οἷς καὶ εἴ αἱ ἠνωμένα Πολιτεῖαι ἀποζημιώσωσι τὴν Δανίαν δι' ἐκὰς τὴν χιλιάδων φρ. ἐν περιπτώσει ἀπωλείας αὐτῶν.

— Ὁς πρὸ πολλοῦ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐπιστημονικῶν ἀκαδημιῶν τοῦ Βερολίνου, τῆς Γατίας, τῆς Αἰψίας, τοῦ Μονάχου καὶ τῆς Βιέννης συνήλθον ὅπως παρασκευάσωσιν εἰδὸς τι ἐνώσεως τῶν διαφόρων γερμανικῶν ἐπιστημονικῶν ἐταιρειῶν πρὸς κοινὴν ἐνέργειαν ἐν σπουδαίοις πράγμασι κινῶν ἐνδιαφέροντος. Συνεζητήθη δὲ πρὸς τοῦτοις καὶ τὸ ζήτημα τοῦ δυνατοῦ διαύσεως ἐνώσεως ἐπιστημονικοῦ σκοποῦ.

— Ἄρτι ἡ διεσθύνσις τῶν τηλεγράφων τοῦ Βερολίνου ἐνέβη νὰ μεταβιβάσῃ τηλεγράφημα ἀναφερόμενον εἰς τὴν πρὸς λῆψιν μέτρων ὑπὲρ τῆς ἡθικῆς συζήτησιν ἐν τῷ γερμανικῷ κοινοβουλίῳ, διότι ἔκρινε τὴν συζήτησιν ἀνέθικτον. Συζήτησις περὶ ἡθικῆς ἀνέθικτος!

— Τῇ 7 δεκεμβρίου παρελθόντος ἐωρτάσθη πανηγυρικῶς ἐν Παρισίῳ ἱστορικὸν γεγονός ἐξορῶν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἡ τρικκοσιετηρὶς ἀπὸ τῆς ἀνακλήσεως ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς πόλεως ταύτης τῆς καθηγεσίας ἐν τῷ μαθήματι τῆς φυσικῆς. Τῇ 7 δεκεμβρίου 1592 ὁ μέγας σοφὸς ἀνακλήθηκε τὴν καθηγεσίαν καὶ ἀπὸ τῆς ἐπὶ τὸν αὐτοῦ μάθημα.

— Ἡ γαλλικὴ ἀπιστολή, ἥτις ὄριστα ὅπως παρατηρήσῃ τὴν γεννησομένην τῇ 4 ἐκίοντος ἀπριλίου ὁλίαν — μερικὴν ὁμῶς ἐν Κωνσταντινουπόλει — ἐκλείψιν τοῦ ἡλίου, ἀ-

πύλη τῆς 3 μαρτίου (ν. γ.) τῶν Παρισίων μεταδίδουσιν εἰς ἡμετέρας, ὡς ἔχει δὲ ἐπιβεβαιωθῆναι διὰ Σενεζάλεν.

Ο κ. Deschamps ἐξέδωκεν ἄρτι ἀγγεγραμμένην ἐπιγραφήν μινον 'Ο Εὐριπίδης καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ θεάτρου αὐτοῦ (Euripide et l'esprit de son théâtre). Περὶ αὐτοῦ ὁ κριτικὸς τῆς Revue Blanche ἔγραψεν ἐν ἐπιφύλλῳ τοῦ Journal des Débats ἰδίαν κρίσιν.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Σάββατον, 27 φεβρουαρίου.

Ἡ ἐβδομάς αὕτη ἐφαίνετο ὅτι ἐμελλε νὰ παρέλθῃ ἐν ἀπραξίᾳ, καὶ ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ Γενικοῦ χρέους ἔθελε διατηρηθῇ περὶ τὰ 24.30 μέχρι τῆς ἐπικοπῆς τοῦ ἐξαμηνίου τοκομεριδίου, γεννηομένης τὴν προδοχῇ δευτέρᾳ, 1ην μαρτίου, ὁποῦ ἀρχεται καὶ ἡ δεκαπενθήμερος ἐπικαθάρσις ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χρηματιστηρίᾳ, ἀλλ' ἐν τῇ μέσῃ τῆς ἐβδομάδος ἐπὶ ἄλλοις αἰφνιδία ὑποτίμησις ἐν πᾶσι τοῖς εὐρωπαϊκοῖς χρηματιστηρίοις, ἐπομένως δὲ καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ, ὅπου, καίτοι σταθερὸν, δὲν ἰδύνατο νὰ μὴ παρακολουθῇ τὴν γενικὴν κίνησιν. Ὑπετιμήθησαν λοιπὸν καὶ παρ' ἡμῶν πάντα τὰ ἐν τῇ χρηματιστηρίᾳ συνήθως διαπραγματευόμενα χρεώγραφα, πρὸ πάντων ὅμως προσεβλήθησαν αἱ ὁμολογίαι τῶν σιδηροδρόμων Ρωμανίας, αἱ ὁποῖαι ὑποτιμήσασιν εἰς τὸ βέλος πολλῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων πωλήσεων ὑπετιμήθησαν μέχρις 90 1/8. Ἡ ὑποτίμησις τοῦ Γενικοῦ χρέους μέχρις 24.18 1/2 ἦτο σχετικῶς ἐλαφρά, ἐλαφρότερα δὲ ἡ τῶν μετοχῶν τοῦ Μονοπωλείου, διατηρηθεῖσιν εἰς τὰ 16.36. Ἡ ὑποτίμησις αὕτη ἀποδομένη εἰς διαφόρους αἰτίας, ὧν πιθανώτερα εἶναι ἡ ἐναρξίς τῆς περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Παναγῆ δίκης ἐν τῇ καπουγιοδικείᾳ τοῦ Σικουάντα, καθ' ἣν νῦν καὶ ἀκανθάλωσις ἐγένοντο ἀποκαλύψεις, δὲν ἔλαβεν αὐτικῶς μεγαλειότητος διαστάσεις, τὸ δὲ θάρος ἤρξατο ἐπαναρχήμενον ἀπὸ τῆς χθρῆς, γενικῆς ἐπιβουδύσεως βελτιώσεως. Οὕτω τὸ Γενικὸν χρέος κατὰ τὸ ἐσπερινὸν κλείσκειν ἐτιμᾶτο 24.26, οἱ Σιδηροδρομοὶ φρ. 92, καὶ αἱ μετοχαὶ τοῦ Μονοπωλείου 2. 17.—Τούτων τὸ ἐκ φρ. 12 προσωρινὸν μέρωμα πληρωθῆναι τὴν 11/23 τοῦ προσεχέως μηνός, ἡ δὲ ἐπικοπή τῆς τιμῆς γενήσεται ἐν τῇ χρηματιστηρίᾳ κατὰ τὴν ἐπικαθάρσιν τῆς 15 τοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ὑποτίμησις τῶν ἑλληνικῶν χρεωγράφων ὑπῆρξε σοβαρώτερα κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην, διότι τὸ μὲν Πάγιον ἐτιμᾶτο χθρῆς ἐν Λονδίνῳ 55, τὸ δὲ Μονοπωλεῖον 61.23, τὸ δάνειον τοῦ 1881 71.75 καὶ τὸ τοῦ 1881 70.50. Ἡ ὑποτίμησις αὕτη ἀποδοτέα ἐν μέρει μὲν εἰς τὴν γενικὴν τῶν χρηματιστηρίων κατάστασιν, ἐν μέρει δὲ εἰς τὰς γενομένας μεγάλας πωλήσεις πρὸς πραγματοποιήσιν κερδῶν ἢ πρὸς ἀποφυγὴν ζημιῶν, πρὸ πάντων ὅμως εἰς τὸν μυστικισμόν, ὃς τηρεῖται περὶ τῶν ὥρων τοῦ δανείου, φαίνεται δὲ ὅτι ἡ μυστικότης οὗ ἐξαικολουθήσῃ μέχρι τῆς συγκλήσεως τῆς Βουλῆς, εἰς ἣν οἱ ὅροι οὗτοι ἀνακοινωθήσονται, καὶ ἵς δὲ ζητηθῇ ἡ ἐπικύρωσις ἐπὶ τινος τῶν ὥρων τούτων, ἀφορώντος εἰς τὰς δοθησομένας

ἐγγυήσεις, διότι ἄνευ τῆς ἐπικυρώσεως ταύτης ἡ ὑπογραφή τοῦ δανείου δὲν δύναται νὰ γείνη ὀριστικῶς. Τὸ δάνειον τοῦτο γίνεται ἀποκλειστικῶς ἐν Ἀγγλίᾳ, διότι οἱ ἐν Παρισίοις δὲν φαίνονται διατεθειμένοι νὰ λάβωσι μέρος, τούναντίον μάλιστα ὁ γαλλικὸς τύπος ἐξακολουθεῖ ὧν διψήμενος, ἐμπνεόμενος ἀπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις γνωστῶν πολιτευτῶν, οἱ ὁποῖοι διὰ παντὸς μέσου ἀγωνίζονται νὰ πείσωσι τὸν ἔξω κόσμον, ὅτι ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς Ἑλλάδος εἶναι τοσοῦτον ἀπελπιστικὴ, ὥστε οὐδεμία ὑπάρχει ἐλπίς πρὸς ἀνάρθρωσιν ἢ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χρεωκοπίας. Τοιοῦτον σκοπὸν εἶχεν ὁ τελευταῖος ἐν τῇ Πουλῇ λόγος τοῦ κ. Καραπάνου, ὁ ὁποῖος ἐσπευσε νὰ δημοσιεύσῃ αὐτὸν καὶ δι' ἰδιαίτερου φυλλάδιον, ἐπὶ τῇ πατριωτικῇ βεβαίως ὁκοπῇ τοῦ νὰ δια φωτίσῃ τὸν κόσμον καὶ μάλιστα τοὺς ἐν Παρισίοις φίλους του ὅτι αἱ περὶ χρεωκοπίας θεωρίαι του εἰσιν ὀρθαί, καὶ ὅτι αἱ πρὸς σωτηρίαν τῆς τιμῆς τοῦ ἔθνους προσπάθειαι τοῦ κ. Τρικούπη οὐ μείνωσιν ἀτελεσφόρητοι. Τὸ φυλλάδιον τοῦτο ἔχων ἴσιν ὅφει γὰρ ὁ δημοσιογράφος ἔγραψεν ἐσχάτως, ὅτι ὁ κ. Τρικούπης κατέβηκε μὲν νὰ λάβῃ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἰσχυροτέρων τραπεζιτικῶν κύκλων τῆς Ἀγγλίας (ἐννοεῖται περὶ τὸν Τάδερχιλδ) ὅτι οὐ χορηγήσων αὐτῷ ἐκατὸν ἐκατομμύρια εἰς χρυσὸν ἐπὶ ἐγγυήσιν τῶν πτωχικῶν εὐπορήσεων, ἀλλ' ὅρα γε ὅ' ἀποφύγῃ ἡ Ἑλλὰς τὴν καταστροφὴν τῆς Πορτογαλίας;— Τὸ τοιοῦτον εἶναι πρωτόληματικόν, ὅς γὰρ ὁκοῦσιν ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡ πρὸς τὴν Ἑλλάδα δισημένια τοῦ γαλλικοῦ τύπου καὶ τῶν γάλλων κηφαιοτέρων φαίνεται ἡμῶν ἀνεξήγητος. Ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι ταχέως θὰ πείσωσιν αὐτοὺς τὰ πράγματα, ὅτι ἡ κρίσις αὐτῶν ἴτο ἐπιπόλαιος, καὶ ἡ διασφάλεια ἀδικαιολόγητος.

Ν. ΦΩΤΙΑΔΗΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΣΤΙΑ. Περιοδικὸν ἐβδομαδιαῖον ἐκδομένον ἐν Ἀθήναις. Ἀριθμ. 8, 21 φεβρ. 1893 περιεχόμενα. — Ἑλλῆνες καλλιτέχναι: Ἀγγελὸς Γκαλλινῆς. Ἡ ἐν Ρώμῃ μελετωμένη ἔκστασις τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἑκκλησίας. Ἡ μετὰ κόρηται, μυστικότης. Γνώσις καὶ κρίσις, ποίημα. Ἡ ζωὴ ἐν Ἀθῆναις. Ἡ Κάλτσα. Ἀναγνωστῆριον. Ἀνὰ τὸ Ἄστυ. Σημειώσεις. Χρονικά. Ἐντευκτήριον. Εἰκόνες: Ἀγγελὸς Γκαλλινῆς-Σαόνιον-Κέρνθα.

Ο ΕΞΗΓΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΓΡΑΦΩΝ. Περιοδικὸν ἐκκλησιαστικὸν ἐκδομένον κατὰ δεκαπενθήμερον ἐν Μασσαλίᾳ ἀπὸ ἀρχ. Γρηγορίου Ζιγαβινού. Φύλλον τῆς 30 ἰαν. 1893. Περιεχόμενα: Ἑρμηνεία τοῦ Πρ. Κεφαλ. τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου. — Ὁ ἔριος Αὐγουστίνος περὶ μετανοίας καὶ ἑσμολογίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ, παράρτημα τοῦ Ἑξηγητοῦ, ἀρχαμένη ἀπὸ τῆς Γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἐκδομένη κατὰ φύλλα διὰ 25 μ. Τίμαται διὰ μὲν τοῦ συνδρομητῆς τοῦ Ἑξαγγ. 2 γρ. 2. Μόνη δὲ φρ. 4.

Ὁ ἐκδότης ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Σταυροπούλου-Πέριν Τηλ. 100 ΝΕΟΛΟΓΟΥ